

DVOMESEČNIK
LETNIK 75
ŠTEV. 2 (516)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

MAREC-APRIL 2002

2

Salezijanski Vestnik

Pojte
in igrajte Gospodu

VS

DVOMESEČNIK

2/2002, letnik 75 (štev. 516)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

*uvodna
beseda*

*Izid pričujoče številke
Salezijanskega vestnika,
ki želi predstaviti glasbo in
petje kot pomembno vzgojno
sredstvo svetega Janeza
Boska, srečno sovпада z
veliko nočjo, ko zopet
prepevamo alelujo – »slavite
Boga« in se sliši glas zvonov.
Kakšen bodi naš življenjski
slog po Avgustinoven geslu:
Prepevaj in hodi?*

**Starogrški junak Odisej pripo-
veduje:** Na poti v domovino smo
se vračali mimo mnogih nevarno-
sti, ki smo jim hoteli kljubovati.
Tako smo z ladjo pripluli v ožino
do otoka Siren, o katerem sem sli-
šal, da tam dve sestri na zeleni oba-
li pojetatistim, ki jadrajemo mimo. Ko
slišijo njuno čarobno in zapeljivo
petje in se jima ponevedoma pribli-
žajo, se nikoli več ne vrnejo; njih
ladje se razbijejo v pečinah. Svo-
jim mornarjem sem zato z voskom
zamašil ušesa, sebe pa dal prive-
zati k jamboru. Sireni sta nas že
opazili in takoj ubrali pesem s ču-
dovito sladkim glasom, a mene so
prijatelji, ki petja niso slišali, še
močneje privezali, da bi tako mo-
gli premagati skušnjava in se izog-
niti preteči usodi.

**Drugače pa je ravnal zname-
niti pevec Orfej,** ki je s svojo ču-
dovito pesmijo privabil ptice iz
zraka, ribe iz vode, živali iz goz-
da, celo drevesa in skale, da bi
poslušale njegove čarobne zvo-
ke. Niti podzemlje se mu ni mo-
glo upreti, vse stvarstvo je bilo
prevzeto od njegove pesmi. Prav
zato je Orfej (ne pa Odisej) že kaj
kmalu postal za kristjane simbol
Kristusa in njegove nove pesmi.
Orfeja so upodabljali celo na na-
grobnih spomenikih in tudi na na-
ših tleh v Šempetru v Savinjski

VSEBINA

8	Otroški zbori za don Boskov praznik
10	Duhovnik v naši družini – Jožica
12	Oče in učitelj – vrh, predstojnik J. E. Vecchi
14	Trije novi blaženi v salezijanski družini
16	Glasba, ta svojevrstna govorica duše – Tone Ciglar
18	Pojte s srcem – anketa
20	Otroci, pesem mojega življenja – družina Ivančič
22	Zakaj kot laik v misijone? – Zvonka Kopina
24	Misijoni: Afrika, vulkan je prizanesel misijonu
26	Marija je, ki dela vse to – pripr. s. Marija Žibert HMP
28	Naši rajni: Juan E. Vecchi, 8. don Boskov naslednik
30	Obvestila: duhovne vaje, srečanja, oratorij ...

SV izhaja v **53** narodnih izdajah, v **24** jezikih in v **128** državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad **10** milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na žiro račun in pripišete, za kateri namen:

Salezijanci, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
štev. Ž.R.: **51800-620-336 05 1200119-15059**, pripis: "SV"

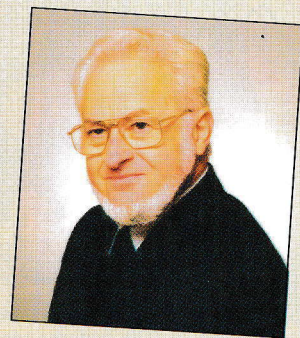
Glasba in petje v zgojno sredstvo

dolini ga najdemo na rimskem spomeniku kot pevca, ki kliče rajne k vstajenju.

V knjigi, namenjeni nekristjanom, je sv. Klement Aleksandrijski (+216/217) predstavil Kristusa kot Božjega pevca Orfeja, ki z novim napevom poje novo pesem veselega oznanila, ljubezni in upanja, vstajenja in življenja. Z novo pesmijo odpira oči slepih in ušesa gluhih, omahljive in opotekajoče kliče na pot pravičnosti, premaguje smrt ter razodeva nedoumljivega Boga. Ta pesem ljudi popolnoma prevzame, ne le duha, tudi dušo in telo; vabi jih, naj še oni pritegnajo. Sveto pismo 42-krat (brez drugih besednih zvez) izrecno pravi: Pojte! »Pojte Gospodu novo pesem, ker je storil čudovita dela« (Ps 98,1). Sveti Avguštin razlaga kristjanom pomen teh besed: Slecite starega človeka in postanite novi ljudje, pa boste spoznali novo pesem. Nedoumejte je, če niste novi človek po milosti rešeni in pristeti k novi zavezi nebeškega kraljestva. »Toda nove pesmi ne pojmo z grlom ali z jezikom, marveč z življenjem.« Pa se sprašuje vsakdo, kako neki naj poje. Dobro poj, ne vbadaš se s težavami zaradi besed, kot da naj bi z njimi očaral Boga. Poj radostno! Kadar srce zares poje, besede ne morejo izraziti napeva. Glej te, ki pojejo med žetvijo ali trgatvijo: komaj so začeli peti, že jih sila prekipavajočega veselja žene, da puščajo ob strani izgovarjavo besed ter začno vriskati od veselja. Vrikanje pomeni, da srce govori, česar usta niso v stanju izreči. In kdo more biti bolj povod za ve-

selje kot neizrekljivi Bog? Tako Avguštin (prim. BB 5,333).

Sv. Janez Bosko je bolj kot po visoki glasbeni izobrazbi to dojel po izjemnem navdihu in vzgojno izrabil najprej pri poučevanju deklic. Markiza Barolo to opazi in zna ceniti: »Zahvaljujem se vam, da ste toliko storili za uvedbo petja cerkvenih pesmi, gregorijanskega petja, glasbe ...« V komaj najetih prostorih Pinardijeve hiše pa glasba in petje postane eno od njegovih pomembnih vzgojnih sredstev. Povprečno setam ob večerih zbira do tristo fantov. Zdi se – zapiše don Bosko, da je bila to prva večerna šola v Turinu. Petju dodajo še učence klavirja in drugih glasbil. Sam postane učitelj vokalne in instrumentalne glasbe in napiše nekaj skladb, nato si pridobi druge usposobljene učitelje. Odlični glasbeniki prihajajo polagoma tudi iz fantovskih vrst, kot je bil Janez Cagliero, poznejši kardinal. Ubrano zborovsko petje, pogosto ob spremljavi orkestra, ki med mladimi ustvarja ubranost in jim je v veselje, privabi množice ljudi pri bogoslužjih in slovesnostih v Turinu in bližnjih mestih. Polagoma se tudi občina zgane z nagradami in priznanji.

Janez Bosko je rekel: petje mladih je treba poslušati s srcem. Po tem reku se skušajo ravnati tudi njegovi salezijanci. Treba pa je dodati, da petje mladih postaja tudi vedno bolj kakovostno in da ga zato radi poslušamo ne le s srcem, temveč tudi z izostrenimi ušesi in odprtimi usti. Za to poskrbijo naši odlični voditelji petja, kot je to npr. vzgojitelj Peter Pučnik v Želimljem in profesorica Polona Stegu na Rakovniku. H kakovosti prispeva načrtno glasbeno izobraževanje, urjenje in vedno boljše udejstvovanje. Nena zadnje v Glasbeni šoli Rakovnik. O tej kakovosti se lahko pogosto prepričamo, kakor smo se tudi ob letošnjem februarjskem srečanju otroških zborov na Rakovniku, ko je zadonela pesem tisočernih glasov. Njeno sporočilo ponavzočuje tisto Avguštinovo, ki pravi tudi tebi in meni: Prepevaj in hodi! Kako tudi ne bi hodil pojoč, »kajti moja moč in moja pesem je Gospod« (Iz 12,2).

*Dr. A. Slavko Snoj,
inšpektorjev vikar*

UVODNIK

Spoštovani!
Minila so praznovanja ob stoletnici prihoda salezijancev na Slovensko. V trenutkih slavljev smo prejeli številna voščila, obljube molitve, druge izraze naklonjenosti. Mnogi ste voščili za praznike ob božiču in novem letu, pa za praznik sv. Janeza Boska ... Vsem iskrena hvala.

Stopili smo v novo stoletje, v čas novih nalog in v čas novih pričakovanj ... Čakajo nas Maribor, Celje, Veržej ... predvsem pa srce salezijanske navzočnosti na Slovenskem - Rakovnik. Ob stoletnici smo tukaj uspeli obnoviti gradič, kamor so prišli prvi salezijanci, v naslednjih letih pa nas čaka nov velik izziv: obnoviti kompletan Rakovnik! Prostori, ki so nam bili z denacionalizacijo vrnjeni, so v povsem uničenem stanju in so potrebni celovite obnove; prav tako tudi druga poslopja, ki so po vojni služila bivanju in delu sobratov.

Iskreno zahvalo izrekamo vsem, ki z molitvijo in s svojimi darovi podpirate naše poslanstvo. Vse, ki nam darujete na žiro račun, vabimo, da k naslovu (Salezijanci Rakovnik) dopišete odgovarjajočo **črko** za določen namen: **SV** (Salezijanski vestnik), **MZ** (Mašna zveza), **R** (za obnovo Rakovnika), **M** (misijoni), **DP** (duhovni poklici) ... Veseli smo in Bogu hvalni, da ste bili, ste in boste z nami.

V rokah imate že drugo številko Vestnika v letu 2002. Letos bo vsaka številka v rednih člankih zaznamovana z razmišljanji na določeno temo: prva je spregovorila o domu, v drugi govorimo o pomenu petja in glasbe... Naj vam prav ta razmišljanja pomagajo k doživetemu obhajanju velikonočnih praznikov ...

Vstali Kristus naj bo razlog vašega upanja in življenja v veselju.

Janez Potočnik
Janez POTOČNIK
urednik Salezijanskega vestnika

HAMILTON - KANADA

PRI SLOVENCIH V ŽUPNIJI SV. GREGORIJA

V slovenski skupnosti pri sv. Gregoriju Velikem v Hamiltonu od jeseni preteklega leta deluje župnik Stane Okorn. Nasledil je Danila Lisjaka, ki je v župniji deloval eno leto in se je nato vrnil v misijone. Iz zadnjih mesecev velja omeniti vsaj nekatere dogodke, ki jih je župnija obhajala bolj slovesno.

Župnik Stane Okorn, 79-letnik, in predsednik ŽPSI. Horvat

V nedeljo 16. septembra je bilo na vrsti župnijsko žegnanje in zunanja slovesnost 90-letnice dolgoletnega pastoralnega delavca med tamkajšnjimi rojaki Ivana Dobrška. Slavljenec je vodil slovesno bogoslužje, pri katerem je somaševalo pet duhovnikov. Uradno čestitko je izrekel Ignac Horvat, predsednik župnijskega sveta, slavnostni govornik je bil kanadski inšpektor Luc Lantagne, ki je s seboj pripeljal celotni inšpektorialni svet. Slovesni govori in čestitke so se glasile še med slavnostnim kosilom v župnijski dvorani, kjer se je zbralo več kot

400 gostov. Tu so prebrali čestitke ljubljanskega inšpektorja Lojzeta Dobravca ter takratnega slovenskega veleposlanika v Kanadi dr. Boža Cerarja.

Septembra so v Hamiltonu gostovali pevci okteta Jurij Dalmatin iz Sevnice, ki so sodelovali na proslavi 10-letnice radia Glas kanadskih Slovencev. Koncert so imeli tudi v župnijski dvorani pri sv. Gregoriju.

V adventnem času so bile nedelje posebej namenjene pripravi na praznike. Župnik je obiskal vse slovenske bolnike, ki so se nahajali v bolnišnicah in domovih. Krajša duhovna obnova je bila neposredno pred božičem. Da bi omogočili pripravo tudi rojakom, ki niso mogli priti v Hamilton, so bila srečanja še v krajih Kitchener in London. Povsod je bila lepa udeležba. Božični prazniki so bili lepo pripravljeni in doživeti. Ob bogoslužjih v slovenščini so bila pripravljena tudi angleška liturgična srečanja, katerih so se udeleževali okoliški prebivalci in mlajši člani župnije, ki se raje izražajo v angleščini. Tik pred božičem se je skupnost spomnila rojstnega dne svojega novega župnika.

Napredu iz starega v novo leto se je k skupnemu silvestrovanju v župnijski dvorani zbralo prek 450 gostov. Za dobro razpoloženje je skrbel ansambel Murski val, svoj delež pa so dale spretnke kuharice, ki so pripravile zares obilno in okusno večerjo. Primizah so stregli mladi člani župnije; kar okoli 70 se jih je moralo zvrstiti, da so bili vsi ustrezno postreženi. Poleg rojakov iz Hamiltona se je skupnega večera udeležilo več skupin iz Toronta, Londona, Mississauga in od drugod. Sestavni del družab-

nosti je bil bogat srečelov, ki ga je vodil predsednik župnijskega sveta Ignac Horvat. Čisti dobitek silvestrovanja je bil namenjen za dejavnosti v župniji.

Novo leto smo začeli s srečanji v cerkvi, nato pa nadaljevali v manjših skupinah in po družinah. Prebrali smo statistiko za preteklo leto. V letu 2001 je bilo krščenih 21, birmanih 10 in prvo obhajilo je prejelo 7 najmlajših. Zakonsko zvezo je v cerkvi sklenilo 7 parov, v večnost je odšlo 11 članov župnijske skupnosti.

Takoj po novem letu so se učitelji in otroci vrnili v slo-

vensko šolo. Začeli so se vrstiti delovni sestanki raznih skupin, člani župnijskega sveta so začeli priprave na dogodka, ki se bodo v župniji odvijali v tem letu. Letos bo župnija praznovala 20-letnico gradnje poslopja župnijske cerkve. Kulturno društvo v župniji bo pripravilo srečanje vseh slovenskih kulturnih skupin v južnem Ontariju. Vključili se bodo v svetovno srečanje mladih, ki bo julija v Torontu. Ob tem bodo potekale vse druge bogate dejavnosti, po katerih so znani naši rojaki v Hamiltonu.

B. Kolar

Razmere v današnji družbi ne dovoljujejo, da bi se delo za duhovne poklice omejevalo samo na iskanje kandidatov, ampak predvsem nas salezijance vzpodbujajo, da se usmerjamo k družinam in mladim, kjer poskušamo ustvarjati takšno razpoloženje, da bi starši in otroci lahko v duhu sv. Janeza Boska dozorevali v krščanskih krepostih. Delo za družine pomeni ustvariti okolje, v katerem Bog lahko kliče posameznike v svojo službo.

Vse od leta 1912 salezijansko delo v Veržeu dolguje zahvalo dobrotnikom.

Dragi dobrotniki! Ko ste velikodušno pošiljali svoje darove za Marijanišče tudi v dneih okrog božiča in še sedaj, vam salezijanci ne moremo z besedami izreči zahvale, ker čutimo, da je vaša dobrota neizmerna. Vaš dar pomeni za nas salezijance obveznost, da bi don Boskovo delo ob Muri bilo tudi v prihodnje znamenje rasti Božjega kraljestva med nami, predvsem pa pomoč mladim za človeško in krščan-

SALEZIJANSKI DOBROTNIKI, 90 LET V VERŽEU

V letošnjem letu salezijanci praznujemo 90 let prihoda v Veržej. V oktobruavnega 1912. so blagoslovili temeljni kamen za Marijanišče, ki pa je sprejelo prvo skupino fantov že l. 1913. Pobudo za prihod salezijancev je dal prelat dr. Franc Kovačič, verženski domačin. Hotel je, da bi se med ljudmi ob Muri razširila pobožnost do Marije Pomočnice, čut za duhovne poklice in pa slovenska zavest v Prekmurju, ki je bilo takrat še pod Ogrsko. Drugi ver-

ženski domačin Anton Puščenjak je s svojimi sestrami daroval zemljišče za zavod ter njive za delo in preživetje salezijancev in gojencev.

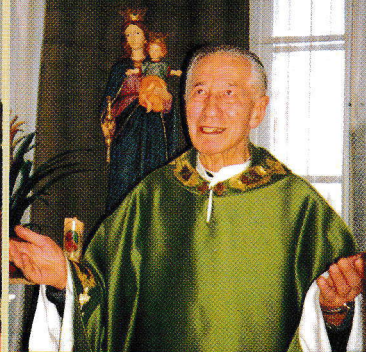
V vseh treh pogledih je Kovačičeva ideja uspela, saj se je pobožnost do Marije Pomočnice ne samo ohranila, ampak poživila tako močno, da je prerasla celo v Združenje Marije Pomočnice, katerega člani se srečujejo pri molitvi v verženski župnijski cerkvi vsakega 24. v mesecu. Skrb za duhovne poklice posebej izražajo molivci, ki se zberejo k molitvi za duhovne poklice vsako zadnjo nedeljo v mesecu, dejavna pa je tudi skupina pomurskih salezijanskih sodelavnikov.

Ministranti pomurskih župnij na duhovnih vajah v Marijanišču

Zahvalna maša v Marijanišču z dobrotniki Pomurja

90-letni g. Maroša Martin

sko zorenje. Ko vam obljubljamolitveni spomin pri sv. maši ali drugih molitvah, vas prosimo, da tudi vi molite za nas in ostanete povezani z nami v družinskem duhu. Naj vas Bog blagoslavlja na priprošnjo Marije Pomočnice in vseh salezijanskih svetnikov. Hvala vam za vse.

PESTRO ŽIVLJENJE V MARIJANIŠČU

Da bi se bolj poživili don Boskovega duha, smo v veržensko župnijo za praznik sv. Janeza Boska povabili prekmurskega duhovnika in nekdanjega salezijanskega gojenca v Martinišču 90-letnika g. Ivana Camplina, da je župljanom daroval sv. mašo in jih nagovoril za pristno krščansko življenje. Hkrati pa smo zbrali otroke iz župnije k prazničnemu oratoriju. 80-im ministrantom iz Pomurja smo s pomočjo njihovih župnikov, staršev in animatorjev ter bogoslovcev z Rakovnika omogočili lep duhovni vikend. Del svojih počitnic so v duhovnem poglobljanju v Marijanišču preživeli tudi mariborski semeniščniki. V februarju prihajajo v zavod že prve birmanske skupine, marca pa se bodo mladi iz Pomurja in drugih delov Slovenije udeležili postnih duhovnih vaj ... O drugih prihajajočih pestrih dogodkih pa si preberite na str. 30 (obvestila): počitnice družin, srečanje družin, praznik Marije Pomočnice, Črna Mura ...

ŠENTRUPERT

SKUPINA CANTAMUS: ZGOŠČENKA – VERJEMI V SONČNE DNI

Že vrsto desetletij je v župniji Šentrupert na Dolenjskem prisotna pesem in s tem povezano aktivno sodelovanje župljanov pri raznih pevskih skupinah. Ob letošnjih božično-novoletnih praznikih so za svoje župljane pripravili koncert, kjer so sodelovali člani župnijskega pevskega zbora, ki ga vodi Miran Sajovic, člani otroškega pevskega zbora pod vodstvom Mateje Ramovš in Andreja Udovč ter pevska skupina Cantamus. Prav slednja je izdala zgoščenko *Verjemi v sončne dni*, na katero so posneli 13 najljubših pesmi in s tem okronali svoje aktivno sodelovanje v domači župniji, pa tudi vrsto nastopov in gostovanj drugod. Kot so za-

pisali na ovitek, jih povezuje veselje do glasbe in petja ter želja po druženju. S svojim petjem poskušajo polepšati predvsem praznična bogoslužja. Pesmi so posneli v studiu Objem v Šentjernej, zgoščenko pa je izdal Župnijski urad Šentrupert.

GOSPOD, UBIRAJ STRUNE NAŠEGA ŽIVLJENJA

Kakih 50 se nas je zbralo na Bledu pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na novoletnih duhovnih vajah od 30. 12. do 1.1. 2002. Veliko smo se pogovarjali o Abrahamu in o tem, kako se mi znajdemo v njegovi vlogi. Naštevati smo dogodke, prek katerih nas je Bog vodil v preteklem letu in se mu za to tudi zahvalili, vsak pa je iz kartona izdelal svojo struno in nanjo napisal, kaj si želi od življenja. Na silvestrovo smo se zbrali v pet skupin, vsaka skupina je izbrala svojega Abrahama kot voditelja skupine. Sestre so nam dale naslove petih družin, ki so nas pričakovale, mi pa smo se odpravili na pot po Bledu – kakor Abraham na pot v obljubljeni deželo in z malo truda našli družine ter jim polepšali praznike ... Ko se je staro leto že poslavljal, smo si ogledali ognjemet, za dober začetek leta pa smo se zbrali pri maši v kapeli ... V novo leto smo zakorakali polni upanja in veselja.

Klemen

IZČEMŠENIKANABLED

V Marijinem domu na Bledu smo pevci cerkvenega otroškega pevskega zbora (OPZ) župnije Čemšenik konec lanskega septembra preživeli duhovno bogate, ustvarjalne in vesela ter razigranosti polne trenutke. Spoznavali smo sv. Marijo D. Mazzarello in se ob njej navduševali za življenje vzornih kristjanov. Srečali smo setudi spevciblejskega cerkvenega OPZ in s petjem sodelovali pri nedeljski maši v župnijski cerkvi.

Marija

GLASBO MLADIH POSLUŠAJMO S SRCEM

Čeprav do konca šolskega leta manjka še nekaj mesecev, je kronika glasbene šole že zelo bogata, polna najrazličnejših nastopov, koncertov in drugih dogodkov. Najomnim samo nekaj utrinkov, ki so se zgodili v zadnjih dveh mesecih.

Zadnji koncert v letu, ki se je izteklo, smo pripravili 21. decembra in je bil ubran na struno pričakovanja božiča. Sodelovala je večina učencev glasbene šole. Številnim poslušalcem v župnijski cerkvi Marije Pomočnice smo ob koncu z veseljem izročili tudi Letno poročilo za šolsko leto 2000/2001, ki je združeno s kratkim programom za tekoče šolsko leto.

V prvem mesecu novega leta smo gostovali v Glasbeni šoli Sevnica. Ozračje je bilo zelo prijetno in ustvarjalno. Lep sprejem in gostoljubje tamkajšnjih učiteljev in gospe ravnateljice Betke Cimperšek bomo povrnili meseca aprila, ko nas bodo obiskali na Rakovniku.

Ob tridnevni prazniki sv. Janeza Boska in na praznik srečanja otroških pevskega zborov, smo z igranjem sodelovali pri sveti maši.

Ker smo hoteli dodati kamenček v mozaik praznovanj ob slovenskem kulturnem prazniku, smo v torek, 6. februarja, v dvorani glasbene šole pripravili koncert slovenskih ljudskih pesmi in skladb slovenskih avtorjev.

Če bi vam rekla, da se v naši glasbeni šoli učijo igrati tudi dojenčki, cigani, princeze, Pika Nogavička in še kdo in še kaj, pa da jo obiskujejo iz daljne Škotske, Afrike ... mi zagotovo ne bi verjeli! Pa je res! Glasbeni »živ-zav« se je zgodil na pustni torek.

Do konca šolskega leta nas čaka še veliko takih in podobnih trenutkov. Hvala vsem, ki nam zaupate in pomagajte, ki nas bodrite in vzpodbujate.

Prepričana sem, da se sveti Janez Bosko, ki se je sam zavedal izrednega pomena glasbe v življenju človeka, skupaj z nami veseli našega dela in nas pri tem podpira. Rekel je, da moramo *glasbo mladih poslušati s srcem*. Res je: ne gre za tehniko in rutino, gre za nekaj veliko večjega, mnogo globljega! Zelo pomenljiva je misel papeža Janeza Pavla II., ki pravi, da *učitelj poučuje, kar pomeni, da veliko prispeva k oblikovanju osebnosti ... pa tudi vzgaja, saj pridobivanje znanja povezuje z iskanjem smisla življenja*.

V zavesti te odgovornosti vršimo naše poslanstvo, čeprav se mnogokrat soočamo s težavami in vas prosimo, da nas podpirate z molitvijo.

Morda imate doma kakšen odvečen instrument, notno gradivo, knjige o glasbi, CD-je ali kaj drugega, kar bi nam koristilo in bi nam lahko podarili? Veseli bomo vsakega daru.

Če vas zanima karkoli v zvezi z glasbeno šolo, nastopi in koncerti, sprejemnimi izpiti, ki bodo meseca maja, poletno glasbeno šolo ali še kaj drugega, nam lahko pišete tudi na elektronski naslov:

glasbena.sola@salve.si

– z veseljem bomo odgovorili.

Polona Stegu

LJUBLJANA, RAKOVNIK

Otroški pevski zbori don Bosku za praznik

Sedmega srečanja OPZ na Rakovniku se je udeležilo nad 800 pevcev iz 40 zborov:

Bevke, Cerknica (2x), Črnomelj, Dolenja vas pri Ribnici, Goriče, Idrija, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izola, Korte-Izola, Križe/Tržič, Lj. Rakovnik (2x), Lj. Rudnik, Lj. Sostro, Lj. Sveti Jakob, Logatec, Loški Potok, Murska Sobota, Podlipa pri Vrhniki, Polhov Gradec, Polzela, Preska pri Medvodah, Ribnica, Soteska pri Dol. Toplicah, Stari trg pri Ložu, Sv. Helena – Dolsko, Sv. Jakob ob Savi, Šenčur, Šentjanž, Šentrupert na Dol., Škofije, Šmartno pri Litiji, Dolenjske Toplice, Trbovlje, Trstenik, Unec, Veržej, Železniki.

mlade pevce je nagovoril rakovniški upnik Metod Ogorevc

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU Zvezek 1942-1971

LETO 1943, JANUAR – SEPTEMBER

10. januar. S prisilnih počitnic se je vrnil dr. Blatnik. Z velikim navdušenjem smo ga sprejeli. Ta dan je na Rakovniku za dijake in klerike predaval dekan Škrbec o liberalizmu. Naslednji dan pa je dr. Blatnik dijakom povedal svoje doživljaje.

... Z januarjem je začela pobožnost petih prvih sobot, da bi izprosili mir.

Februar: To leto se je v Ljubljani vzbudilo veliko zanimanje za salezijanske knjižice ... letos je desetletnica Knjižic, to pa je tudi lepa prilika, da se delo okrog Knjižic razgiba. Pobudo je dal sam prevz. škof dr. Gregorij Rožman ... Sredi svetovne vihre, ko je vsa pozornost ljudi obrnjena na bojišča ..., pa naše delo pod varstvom Marije Pomočnice lepo napreduje.

26. april. Velika noč, spomin vstajenja. Ob pol sedmih so bile jutranjice, nato pa vstajenje in procesija – pa samo po cerkvi ...

2. maj. Prva nedelja v mesecu majniku. Vsi govori v cerkvi pripravljajo na zadnjo nedeljo, to je na 30. majnik, ko se bo ves slovenski narod posvetil Brezm. Marijinemu Srcu.

14. maj. Praznik bl. Marije Mazzarello. Na naši gimnaziji so pričeli stakozvanimi akademijami (razrednimi) na čast Presv. Srcu Marijinemu ...

29. maj. Popoldne so prihajale na rakovniško veliko dvorišče iz vseh ljubljanskih župnij spokorne procesije. Tudi zavodska komuniteta se je zbrala pri sv. Jakobu in se tam uvrstila v procesijo. Prišlo je na Rakovnik do 30.000 romarjev. Tudi brezjansko Mater Božjo so prinesli ...

30. maj. Posvetitev Marijinemu Srcu. Ganljivi prizori po vsaki pridigi, ko je zbrana množica počasi in razločno izgovarjala posvetilno molitev.

18. junij. Dr. Blatnik bo peljal fante, ki ne morejo domov, na državno posestvo v Kočevje na delo ... Zaslužili bodo 5 lir na uro, za hrano pa si morajo sami skrbeti.

1. september. Na posestvu v Boštanju (op. ur. pri Grosupljem, ki so ga imeli salezijanci za nekaj mesecev v najemu) pospravljajo pridelke. Kopljejo krompir, žanjejo, prešajo seno za prevoz na Rakovnik. Na pomoč so šli kleriki ...

7. september. Iz Boštanja smo prepeljali okrog 10.000 kg krompirja.

9. september. Proti večeru smo zvedeli po radiu, da je najhrajša vojska na svetu (italijanska) kapitulirala. Vse je zelo neravno, ker ne vemo, kako se bodo razvijali dogodki.

12. september. Izdajalska Badaglijeva vojska se je pridružila partizanom in skupno so zasedli vso pokrajino. Na gradu Boštanj pa je bilo okrog 40 domobrancev, katerim so se pridružili sobratje, ki so bili na gradu in vsi ti so sklenili, da se ne bodo predali in da bodo grad branili. Ker pa je bila na nasprotni strani velika premoč, je posadka naredila izpad in življenje je bilo rešeno. Je pa veliko materialne škode. Tako je zgorelo okrog 45 ton sena, grad, ostalo pa so odnesli partizani.

Vloga duhovnika v naši družini

Ko sem premišljevala o vlogi duhovnika v naši družini, mi ni bilo lahko zbrati misli, s katerimi bi o tem kaj povedala. Nenehno so se mi pred očmi vrtele slike dogodkov iz preteklosti naše mlade družine, v katerih so nastopali duhovniki. Najprej sem skušala te slike odgnati in začeti izbirati besede, potem pa sem ugotovila, da ti veliki in majhni dogodki v slikah povedo vse, kar imam povedati.

1. SLIKA

Poročni obred v cerkvi.

Kaplan pred molitvijo Očenaša prosi vse v cerkvi, naj zmolijo molitev za naju, ki se poroča, saj jo bova v življenju potrebovala.

Čutiva se povezana z duhovnikom, ki naju je poročil, čeprav se ne vidimo pogosto in se o tem ne pogovarjamo. Duhovniki so po eni strani tudi »krivi«, da sva se poročila. V župniji so ustvarili zdravo okolje, kjer smo se mladi zbirali in spoznavali. Midva sva samo en par izmed mnogih, ki sva se na Rakovniku prek sodelovanja v skupinah zblížala in kasneje poročila. Hvaležna sva salezijancem, da sva v mladinskih skupinah zrastle v takšna človeka, kakršna sva.

2. SLIKA

Župnik pri nas doma pestuje Martina, ko mi pripravljamo slavnostno kosilo.

To je tudi v resnici slika iz družinskega albuma, ki je na-

stala ob Martinovem krstu. Duhovnik tudi za najina otroka ni nek oddaljen pojem - nekdo tam gori pri oltarju, ampak človek, ki ga poznata, ki pozna njiju že od malega, s katerim imata prirčen odnos in mu zaupata. Če naj bo župnija drugi dom, morajo v njej vladati osebni odnosi. Obisk duhovnika na domu zelo poveže našo družino z župnijo. Pomeni spodbudo, da v župniji bolj dejavno sodelujemo in naredimo tudi kaj za druge.

3. SLIKA

Duhovnik med pogovorom v zakonski skupini reče: »Ne, ni čisto tako...«

Pogovor zastane, da slišimo, kaj bo sledilo. Sprejemamo avtoriteto duhovnika in se želimo od njega nekaj naučiti.

Kolikokrat si želimo naslikati Boga po svoje in prikrojiti verske resnice svojim pojmovanjem! Naloga duhovnika je, da sidra našo vero na prave osnove. In mislim, da imajo duhov-

niki na tem področju dandanes veliko dela.

4. SLIKA

Župnik izroča ministrantsko obleko novosprejetim ministrantom.

Ne dolgo tega so v ministrantske vrste sprejeli dva nova dečka. Ob obredu se mi je vtisnil v spomin blagoslov, ki ga je izrekel duhovnik, ko jima je predal ministrantsko obleko: »Sprejmi to obleko in ostani zvest Jezusu.« Ostati zvest Jezusu – to je poleg zdravja vse, kar si želim tudi za svoja otroka. Bil je to najlepši blagoslov, kar sem jih kdaj slišala.

Duhovniki so podaljšana Božja roka in vprašanje naše vere je, ali verjamemo v njihov poklic in v moč zakramentov in blagoslovov, ki nam jih delijo.

5. SLIKA

Župnik kolesari po župniji, kaplan pa rola na župnijskem igrišču ...

... in vsak po svoje paseta svoje ovce. Medtem pa laiki v župniji opravijo vse, kar je v njihovi moči.

To je domišljajska slika iz prihodnosti, ki jo želim za duhovnike. Da bi imeli dobre sodelavce. Da bi imeli več časa. Da bi bili na razpolago za pogovor in bilahko sami ustvarjali priložnost zanj.

Jožica

MOLITVENI NAMENI

♦ MAREC

Na veliki četrtek obhajamo spomin dneva, ko je naš Gospod Jezus Kristus svojim apostolom in po njih tudi nam podelil svoje duhovništvo.

Molimo za duhovnike, redovnike in redovnice, naj Gospod Bog obilno razlije nadnje svoje darove, da bodo zvesti služabniki in služabnice Kristusa, velikega duhovnika, da bodo tako močno vabilo mladim za duhovniško in redovniško življenje.

♦ APRIL

Svetloba slavno vstalega Kristusa naj prežene temine srca in duha.

Prosimo za vse kristjane, da bi tretjemu tisočletju vtisnili pečat upanja, navdušenja in življenja, ki nam ga podarja vstali Kristus! Aleluja!

♦ MAJ

Jezusovi učenci so enodušno vztrajali v molitvi z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati. Aleluja (Apd 1,14)

V mesecu maju pri šmarnični pobožnosti molimo skupaj z Marijo, da Sveti Duh obudi nove duhovniške in redovniške poklice.

SMERNICE ZA VZGOJITELJE DUHOVNIH POKLICEV

Dragi molivci za duhovne poklice!

Pomembna naloga Cerkve je skrb za primerno vzgojo duhovnih poklicev. Za to vzgojo smo odgovorni vsi kristjani: starši, kateheti, duhovniki, voditelji mladinske pastorale, spovedniki, duhovni voditelji, voditelji duhovnih vaj, redovniki, redovnice, pa škofje s papežem na čelu. Prav posebej pomembno nalogo imajo tisti, ki so v semeniščih, bogoslovjih in redovnih skupnostih za to službo posebej določeni in usposobljeni. Tem slednjim je bil namenjen mednarodni kongres, ki je bil v Dublinu na Irskem od 26. junija do 1. julija 2001. Kongresa se je udeležilo 64 predstavnikov iz 21 držav. Tukaj navajam le nekaj utrinkov iz tega kongresa.

Vsa predavanja so bila usmerjena v vzgojo vzgojiteljev kandidatov za duhovni poklic. Vsak poklic je najprej Božji dar. Vsaka poklicanost vključuje tri področja: razum, srce in roke. Razum predpostavlja vedenje. Srce potrebuje razločevanje. Roke pa pomenijo nove pastoralne prijeme.

Vzgoja za duhovni poklic je dialog med Bogom in človekom. Bog kliče in človek odgovarja. V tem procesu je končno navzoč tudi vzgojitelj. Lahko rečemo, da se dinamika duhovnega poklica uresničuje v trialogu: Bog, kandidat in vzgojitelj.

Msgr. Martin Drennan, pomožni škof v Dublinu je zbrane delegate posebej opozoril, na kaj mora biti pozoren vzgojitelj, ko opravlja svojo pomembno nalogo vzgoje duhovniških in redovniških kandidatov. Vzgojitelj se mora pri svojem vzgojnem delu zgledovati po Jezusu Kristusu. Vsa pozornost vzgojitelja mora biti usmerjena h kandidatu. Ko vzgojitelj opravlja svoje delo vzgoje, mora v kandidatu prepoznati nekatere temeljne drže duhovnega poklica. Mons. Drennan je izpostavil sedem glavnih držav, na katere mora biti vzgojitelj pozoren.

Kandidat za duhovni poklic mora:

- sprejeti samega sebe,
- biti pripravljen na žrtev,
- imeti pogum za darovanje,
- imeti željo za darovanje,
- biti popolnoma svoboden v svoji odločitvi,
- imeti veselje do duhovnega poklica,
- znati prisluhniti vzgojitelju.

(Povzeto po Pastoralni pogovori XXXI - 2-2002)

Naštevane teh držav vsekakor predpostavlja milostni poseg od zgoraj: vero kandidata in Božji klic ...

K posameznim državam se bomo še vrnili v naslednjih številkah SV.

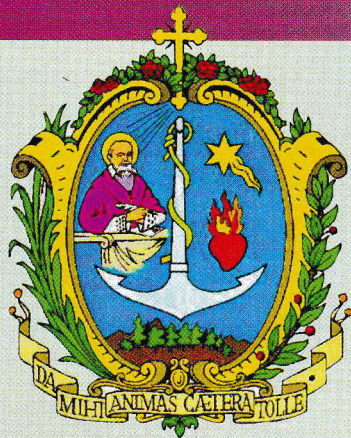
Dragi molivci, podprimo vzgojitelje duhovnih poklicev s svojo molitvijo, da nam Bog pošlje zadosti primernih kandidatov.

Želim vam bogato preživljanje postnega časa in radostno praznovanje velikonočnih skrivnosti

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 040/533-440

Oče in učitelj

NAŠ ODNOS Z DON BOSKOM

V 21. členu salezijanskih Konstitucij beremo o don Bosku, ki nam ga je Gospod podaril za »očeta in učitelja«.

Srečanje z njim je bilo previdnostno in odločilno za naše duhovno življenje. Lahko se spomnimo na to, kako se je to v resnici zgodilo, in na milost, ki jo je za nas predstavljal stik z njim; kako je obogatil naše načrte, čustva, ideale in odnose skozi različne dobe našega bivanja ...

Bil je zares Božji dar našemu življenju. Res je: če ne bi bilo njega, bi bili drugačni. A življenje ni sestavljeno iz pogojev, ampak iz dejstev.

Zato v izrazu, ki ga komentiramo («Gospod nam je dal don Boska kot Očeta in Učitelja»), zaimek 'nam' nima nekega splošnega, ampak zelo osebni pomen: vsakemu izmed nas je bila na osebni način izkazana milost srečanja z don Boskom in spoznavanja njega.

OČE IN UČITELJ

Naš odnos do don Boska je odnos otrok in učencev. Don Bosko je imel in še vedno ima oboževalce, občudovalce, sodelavce in apostole. Vsaka od teh besed pomeni drugačen odnos.

Mi nismo le občudovalci, sodelavci in prijatelji.

Izraz, ki določa njegov odnos do nas, je **oče**. Napačno bi bilo misliti, da gre za nek čustven, retoričen, pobožen izraz. Gre prek njegove dobrote in naše privrženosti. Ta izraz pomeni, da je on začetnik in ustanovitelj, ki nam predaja tisto duhovno izkušnjo, ki je salezijanska karizma. Zgodovinsko je vpet v trenutek in prostor rojstva salezijanske poklicanosti. Ustvarja nas po Kristusu za mlade.

Oče, *abba*, je v verskem življenju tradicionalno poimenovanje za osebo, ki vzbuja karizmo in daje, da v njej rastemo.

Očen spominja tudi na don Boskovo sposobnost, kako daje čutiti mladim revežem Boga kot očeta: po izkušnji z njimi je očetovstvo postalo ena od tem njegovega vzgojnega sistema in njegovega sloga avtoritete. »*Ravnatelj in asistenti naj kot ljubeznivi očetje opozarjajo in vodijo ob vsaki priliki*«. Spominja nas, da je imel za včerajšnje in današnje salezijance najraje naziv **oče**. »*Imenujte me oče in bom srečen*« (Pismo iz 1884, Memorie Biografiche XVII, str.175).

In spomni nas tudi na vrsto odnosa, ki so ga do njega ohranjali njegovi posnemovalci: bolj kot šefa, ustanovitelja, karizmatičnega voditelja, ga poz-

namo kot očeta. »*Kjerkoli boste, vedite, da imate tu v Torinu očeta, ki vas ljubi v Gospodu*« (MB XI, str.387).

Don Caviglia pravi: »Imel je vse, kar naj bi imel oče: mehko in močno ljubezen do posvojenih otrok, odpornost proti naprom in bolečini, pravi čut odgovornosti družinskega očeta in brezmejno podarjanje, primerljivo le materinski ljubezni«.

Ob poimenovanju »oče« je poudarjen še vidik **učiteljevanja: Učitelj**. Bolj kot na avtoriteto podajanja neke vede namiguje na način poučevanja, razumevanja, sporazumevanja z jezikom srca, na sodelovanje z življenjem. Namiguje na to, da smo mu sledili, se prepustili vodstvu njegovih izkušenj in se preko njega odločili, da sledimo Jezusu Učitelju.

Poučevanje je tema, ki se pogosto pojavlja v don Boskovih komentarjih in priporočilih. V prvih sanjah se prikaže lik Učiteljice. O Jezusu v oporoki pravi: »*On bo naš učitelj, naš voditelj in naš model ...*«. Tema poučevanja je povezana s temo o modrosti, ki je osrednja v njegovi pedagogiki, mišljenju in njegovem duhovnem življenju.

»Oče in Učitelj« je izraz, ki izhaja iz liturgične molitve. In 21. člen salezijanskih Konstitucij je bolj li-

turgični tekst, meditacija modrosti kot pa pravni tekst ali znanstveno delo.

UČIMO SE OD NJEGA IN GA POSNEMAMO

Naš odziv in naše obnašanje pred tem Božjim darom sta izražena v teh besedah: »Učimo se od njega in ga posnemamo ...«. Naša zmožnost dozorevanja je tako v živem odnosu z njim ... s sestavinami njegove karizme, njegove skupnosti, njegovega poslanstva.

Pravimo **občudujemo**: naše učenje ni samo znanstveno in kritično, čeprav tega ne zavračamo; je občuteno in pogostno približevanje. Občudovanje je dejanje čiščenja tistega, ki ostane in gleda, ker ga to privlači ... ko lahko razumemo z ljubeznijo in preprostostjo bolj kot z analizo in strogim preverjanjem zgodovinskih podatkov.

V salezijanskih skupnostih je bila ljubezen do don Boska do danes vedno izražena brez zardevanja. To pripada našemu duhu. Don P. Stella je napisal knjižico o don Bosku kot

osebi, ki očara mlade in jo svet sprejema, ker čuti z najrevnejšimi. V knjižici je več salezijancev navdušeno pripovedovalo o svoji oratorijski izkušnji.

Med značilnimi elementi našega duha je torej sinovska ljubezen do don Boska, ki jo spremljajo občutki pripadnosti in občudovanja. To poživlja vzgojna okolja in navdušuje mlade za pot za don Boskom, medtem ko oddaljenost in hladnost proizvajata negativne učinke.

To zahteva svojo nalogo: **spoznavamo ga**. Danes obstaja kaj nekaj težav, če hočemo bolj spoznati don Boska. Prva je čas, ki se razteza med nami in njim: kar 114 let je minilo od njegove smrti. Težja od časa pa je kulturna razlika ... Če hočemo razumeti pravi pomen vsega, kar je on mislil in delal, se moramo z mislimi prestaviti v njegov čas in prestaviti njega v naše okolje.

Problem je tudi v tem, da je premalo skupnih srečanj, na katerih bi si izmenjali spomine, anekdote ali don Boskova načela. Včasih je bilo takih

srečanj veliko in bila so redna: beseda za lahko noč, konference, branja. *Ustno* izročilo je bilo učinkovito. Dandanes pa nas je življenje bolj razkropilo in tistih nekaj besed, ki jih lahko povemo o don Bosku, se izgublja v morju podob in sporočil.

Pojavljajo se tudi sprememba jezika in obnašanja: od preprostih pripovedi se prehaja na poglobljene študije ... trudimo se prenašati njihov pomen v našo kulturo in čas. To pa zahteva prav toliko pozornosti in ljubezni, pa tudi potrpežljivo in modro spoznavanje. Dobro pa je, da se danes pojavlja tudi čut za »salezijansko kulturo«: več je meditacije o življenju in karizmi ustanoviteljev in njihove redovne družine, ki se je zbrala skozi generacije.

Zlasti v zadnjem času je bilo veliko truda in premišljevanja v treh smereh: *duhovni, zgodovinski in pedagoški* ... Študij tako postane več kot pot duhovnega življenja, postane pogoj za zvesto in obilno razdajanje in sporočanje.

Juan E. Vecchi,
8. don Boskov naslednik

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Janez Potočnik
Rakovniška 6, 1108 Ljubljana
tel.: 01/427-30-28
e-mail: janez.potocnik@salve.si

Novi blaženi

Na 3. velikonočno nedeljo, 14. aprila, bo papež Janez Pavel II. na trgu sv. Petra v Rimu med slovesno sv. mašo razglasil tri nove blažene iz velike salezijanske družine: med njimi bo posebej izstopal prvi salezijanec pomočnik Artemij Zatti, nečak nedavno umrlega vrhovnega predstojnika J. E. Vecchija, pa salezijanski duhovnik gobavcev Alojzij Variara, izmed hčera Marije Pomočnice in s. Marija Romero Meneses, ki je življenje zastavila za najbolj uboge na robu mesta.

ARTEMIJ ZATTI

»VEROVAL, OBLJUBIL, OZDRAVIL«

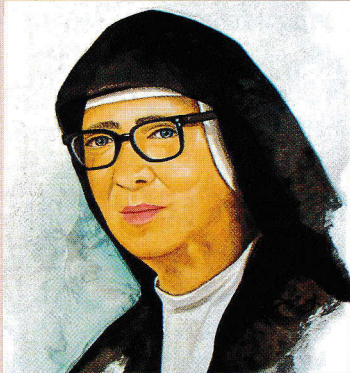
Rodil se je 12. oktobra 1880 v Boretu v Italiji. Kmalu je spoznal, kako težko je življenje, saj si je moral že pri devetih letih kot dninar služiti kruh. Zaradi revščine se je leta 1897 (ko je imel 17 let) družina Zatti preselila v Argentino.

Mladi Artemij je začel takoj zavzeto delati, obenem pa začel obiskovati salezijansko župnijo, kjer je deloval pobožen in izredno dober župnik C. Cavalli. Artemij je postal njegov odličen sodelavec, župnik pa je bil njegov duhovni voditelj. Z dvajsetimi leti je vstopil v salezijansko skupnost, kjer je z močno voljo, bistrim razumom in pobožnostjo premagoval vse težave. Ko je nekoč skrbel za bolnega duhovnika s tuberkulozo, se je tudi sam nalezil te bolezni. Vsega shujšanega so ga premestili v salezijansko hišo v Viedmi, kjer je deloval odličen salezijanec bolničar E. Garrone. Po njegovem nasvetu se je Artemij zaobljubil Mariji, da bo v primeru ozdravitve vse življenje posvetil bolnim. Kmalu je čudežno ozdravel. Večkrat si je rekel: »Veroval, obljubil, ozdravil«. Zaradi bolezni se je ponižno in ubogljivo odpovedal du-

hovništvu in kot sobrat pomočnik 11. januarja 1908 naredil prve zaobljube. V skladu s svojo obljubo se je takoj in ves posvetil bolnim. Dosegel je tudi naslov *Usposobljen za lekarnarja*. Po smrti E. Garroneja je postal odgovoren za celotno bolnišnico. Bil je izkušen in spoštovan bolničar. Sloves svetniškega bolničarja se je naglo širil, tako da so prihajali k njemu bolniki iz cele Patagonije. Artemij Zatti je bolne ljubil na zares ganljiv način. V njih je videl Jezusa, zato je velikokrat rekel: »Daj mi obleko za starčka Jezusa!«, ali: »Daj mi obleko za 12-letnega Jezusa!«. Zvestoba salezijanskemu duhu – »delo in zmernost« – se je v njegovem življenju kazala v izredni pripravljenosti njegove duše, v številnih žrtvah, še posebej ponoči, v odpovedi vsem majhnim osebnim zadovoljstvom, v nenehnem delu brez slehernega oddiha in počitnic. Kljub številnim obveznostim je bil zgled točnosti v salezijanski skupnosti. Kot dober salezijanec se je znal veseliti in razveseljevati druge. Bil je vedno simpatično nasmejan. Predvsem pa je bil Božji človek, ki je z vsem svojim življenjem izžareval Boga. Eden izmed zdravnikov v bolnišnici je rekel: »Odkar poznam g. Zattija, verujem v Boga«.

Leta 1950 je A. Zatti padel z lestve. V bolnišnici se je pokazalo, da ima že dalj časa raka na jetrih. Kljub temu je nadaljeval z delom. 15. marca 1951 je po hudih bolečinah, ki jih je junaško sprejemal, zaspal v Bogu. Kmalu po njegovi smrti in veličastnem pogrebu so ga začeli klicati kot priprošnjika pri Bogu.

S. MARIJA ROMERO MENESES, HMP

ZGLED NEOMAJNEGA ZAUPANJA

Rodila se je 13. januarja 1902 v Granadi (Nikaragva, Srednja Amerika). Z dvanajstimi leti je šla v šolo k sestrām salezijankam in že tedaj v času hude bolezni kazala neizmerno zaupanje v Marijo. Izjavila je: »Vem, da me bo Marija ozdravila!« Nekaj mesecev pozneje, še kot mlada najstnica, naredi obljubo čistosti. Z osemnajstimi leti vstopi v družbo hčera Marije Pomočnice in l. 1923 z zaobljubami postane njihova članica. Njeno življenje je intenzivno apostolsko: istočasno je učiteljica, katehistinja in asistentka. Ne uspe ji *držati discipline*, a dekleta ob njej čutijo prisotnost Božjega Duha in spontano spreminjajo svoje življenje. Leta 1931 je poslana v sosednjo državo Kostariko v San Jose. To zdaj postane njena druga domovina. Ob svojem rednem delu kmalu začne pripravljati dekleta za katehetsko poslanstvo med najbolj ubogimi družinami v mestnih periferijah. V predmestjih ustanovi več oratorijev in začne zbirati hrano in oblačila za najbolj uboge. Nekaj let kasneje so s pomočjo dobrotni-

kov začeli graditi prostore za vzgojo in izobrazbo deklet, za duhovne vaje, za splošno ambulantno z brezplačno zdravniško pomočjo. V svoji sveti podjetnosti se s. Marija pogosto znajde v velikih težavah, toda neomajno zaupa v Božjo in Marijino pomoč. Z leti začno prihajati k s. Mariji najrazličnejše osebe, da bi ji zaupale svoje težave, trpljenje in stiske. S. Marija tako ure in ure posluša, tolaži, svetuje in daje novo upanje.

Julija 1977 jo, skrajno utrujeno, predstojnice pošljejo na odih. Tu nepričakovano umrje za posledicami srčnega infarkta (več o njej še na str. 26).

ALOJZIJ VARIARA

DUHOVNIK GOBAVCEV

Alojzij se je rodil v Viarigiu v Italiji 15. januarja 1875. Njegov oče, učitelj in organist v domači župniji, je poznal don Boska in njegovo delo, zato je sina leta 1887 pripeljal v Valdocco, da bi nadaljeval študij. Alojzij sprva nad tem ni bil navdušen, ko pa je nekega zimskega popoldneva zagledal bolnega don Boska in mu celo pomagal pri sedanju na

voziček, mu je njegov pogled za vedno ostal v spominu.

Ta pogled ga je uvajal v salezijansko življenje v noviciatu leta 1891. Leta 1894, med študijem, je spoznal misijonarja Mihaela Unio, ki je misijonaril v Kolumbiji med gobavci. Odločil se je, da bo šel z njim v Agua de Dios. Po letu dni pa je Unia nenadoma umrl in Alojzij je prevzel vso skrb za gobavce. Med njimi je ustanovil glasbeno skupino. Po štirih letih, leta 1898, je bil posvečen za duhovnika. Bil je prvi salezijanec, ki je bil posvečen v Kolumbiji. Poleg vsega dela je prevzel tudi duhovniško delo in s tem še večjo skrb za duše ubogih in njihovo duhovno pomoč. Spovedoval je tudi članice združenja Marije Pomočnice, kamor je bilo včlanjenih okoli 200 deklet, mnoge med njimi gobave ali hčere gobavih staršev. Mnoge bi se rade posvetile Gospodu, toda to je bilo za tisti čas nepojmljivo, saj nobena redovna družba ni sprejemala gobavih članov! A Variara je šel dalje: »Tobó čudovita in goreča novost ter enkratna stvar v Cerkvi.«

A začele so se težave. Nerazumevanje predstojnikov, premeščanja iz kraja v kraj in nenazadnje še bolezen. Kljub težavam je ostal duhovni pastir deklet in 1905 začel z družbo hčera presvetega Srca Jezusovega in Marijinega. Toda v naslednjih letih je služboval v raznih krajih Kolumbije in vdano sprejemal nerazumevanje in bolezen. Deloval je v Bogotá v oratoriju, bil kaplan v Barranquilli, nazadnje zaradi bolehnjav v Táribi in končno 1. februarja 1923 umrl pozabljen in osamljen v Cúcuti, star 48 let. Krsto so leta 1932 prenesli v Agua de Dios v kapelo članic njegovih hčera presvetega Srca Jezusovega in Marijinega.

Dobro je poznal mejo in se je je držal.
Zato profanacije ni prenesel za nobeno ceno.
»Svete besede, melodija pa profana;
tega bogoskrunstva don Bosko ni trpel.«
To ni način, kako bi se približali mladim.

Mladih si ni mogel zamišljati brez glasbe.
»Oratorij brez glasbe je kot telo brez duše!«
Pri njem je tudi glasba v službi vzgoje.

Glasba - ta s

Izraža misli, čustva in doživetja,
ki jih ni mogoče spraviti zgolj v besede.
V pomoč je nešteto glasbil in zvokov,
od začetkov človeštva do danes in v prihodnje.
Kakršna koli pač je, je glasba izrazno sredstvo,
skozi katero na svojski način odzvanja človekova duša.

Janez Bosko je bil talent tudi na tem področju;
ne samo, da je imel lep glas,
prsti so mu izvabljali melodije na orglah
in na njemu tako ljubem inštrumentu - violini.
S tem je izražal svoje veselje
in zahvalo Gospodu za ta dragoceni talent.

Potem pa je naenkrat (1837) grdo zahreščalo ...
bil je to jok inštrumenta (violine),
ki so ga pomendrale Janezove noge.
Čez vse pa obljuba: nikdar več violine.
Razlog: njegovo igranje je služilo nečemu,
kar je bilo po njegovem slabo, grešno,
za kar pa on kot klerik ni poklican;
na njegovo glasbo so ljudje zunaj plesali.
Pozneje je svoje fante v oratoriju poučeval igranja inštrumentov,
med drugim tudi violine, sam pa vendar nikdar več ni igral nanjo.

Don Bosko je hotel vse uporabiti le v Božjo slavo
in v korist svojemu vzgojnemu in duhovnemu poslanstvu.
Ne samo glasbo in igranje inštrumentov,
tudi vse vrste rokohitrstva, glumaštva, ansamblov ...
Čudovit dar je lep glas! Peti pa je treba v Božjo čast,
za lepoto bogoslužja, zato da spodbuja mlade za vse dobro.
»Vse, kar živi in diha, naj hvali Gospoda« (Ps 150, 6).

Don Boskov ansambel - od kleriških let,
je bila oblika, kako se približati mladim.
V ta namen je v Oratoriju tudi delovala godba na pihala.
Kerta ni smela igrati v bogoslužnem prostoru - v cerkvi,
jo je postavil na prag svetišča.
Videl je, da to mladim ugaja;
tako je zadostil predpisom in čutu mladih.
Bogoslužje je mladim hotel narediti kolikor mogoče domače,
priljudno, da ne rečemo zanimivo.

Kmalu po naselitvi v Valdoccu
je ustanovil pevsko šolo
in jo opremil tudi s prvimi inštrumenti.
Prvi pevski zbor 1847 je štel 50 fantov.
Don Bosko je pisal besedila in tudi komponiral,
saj je dirigiral deškemu pevskeemu zboru in orkestru.
Ljudje pa so jih radi poslušali.
Zato so Boska in njegove fante vabili k slovesnostim.
Ko se je pomikal spreved njegovih godbenikov
skozi kraj, je bilo to za vse zanimivo doživetje.

Glasba je ostala tudi danes to, kar je bila.
Postala pa je še marsikaj drugega.
Med drugim se spreminja v svojevrstno zasvojenost.
Marsikaka glasba prebujata,
zlasti v mladih,
prvinske nagone.

Rakovnik, združeni mladinski zbori, 25. 11. 2001

Na stran potisne razum in celo vest.
In človeka potegne na primitivno raven,
tja, kar je nekdaj že bil.
Glasba, ki z zvokom zvibira vse telo,
ki, danes podkrepljena s sliko,
popelje v psihični trans.
Omama, ki stori, da odpovedo višja
človekova področja.
Ko množica valovi kot brez zavesti.

Kako mi je včasih pri srcu hudo, ker ne obvladam
ničesar, kar izvablja prijetne melodije,
ker ostajam nem in nemočen tudi takrat,
ko bi lep in prijeten glas lahko kaj dobrega storil.
Ko bi lahko koga privabil in navezal na kaj dobrega.
Drugič sem zopet vesel in srečen,
da mi ta sposobnost ni dana (ali pa je nisem razvil)
in sem tako prisiljen iskati druge načine in sredstva;
da vključim druge, ki to zmorejo ...

vojevrsna govorica duše

Kako se mladim približati z glasbo
kot z vzgojnim sredstvom?
Kje so tu vzgojitelji v primerjavi z mediji,
ki na račun mladostne »zasvojenosti«
kujejo svoje dobičke?
Pri tem se ne ozirajo kaj prida na duše mladih.
Glasba za mlade je pač posel, ki nese.
Kdo bi se temu odpovedal!?
Kot vzgojitelji naj bi glasbo vključili v poslanstvo.
Postala naj bi pripomoček pri oznanjevanju,
naj bi postala oznanjevanje.
Naj bi tudi razveseljevala.
Zbujala dobro počutje.

Brez glasbe ni veselice in ne bogoslužja.
Brez nje ne morejo ne mladi ne odrasli.
Postala je del našega življenja.
Ko bi le zmogel v dušah mladih
izvabiti prijetne melodije sreče in veselja...
Kaj bi ljudje brez glasbe? Bili bi:
kot slavnostni pogrinjek brez rož,
kot mladost brez prešenega smeha.
Manjkala bi nam duša.

Tone Ciglar, Z don Boskom v drugo stoletje

Pojte s srcem

Vedno znova me navdihuje drža don Boska, ki je vse, kar je zmoget, hotel uporabiti v Božjo slavo. Bog nam je razdelil talente, vsakemu jih je dal toliko, kolikor jih potrebuje, ne preveč, ne premalo. Kakšna škoda, da včasih ne vemo, čemu in na kakšen način bi te darove uporabljali. Kot mala deklica sem pri nedeljski maši pela na koru cerkvice v domači vasi. Fant, ki nas je vodil in spodbujal, je imel vedno le eno samo pripombo: »Imate dar za petje, a skušajte peti bolj z občutkom, s srcem, zavedajte se, komu na čast požete.« Njegove besede so se mi zakoreninile v srce ... in tam ostale. Takrat sem namreč začutila, kaj pomeni bogatiti bogoslužje s pesmijo.

Petje je del sodelovanja pri bogoslužju in je nekakšen odgovor na ljubezen, ki nam jo izkazuje Bog. Sam zelo rad pojem, še zlasti kadar Božjo ljubezen in klic močnejše prepoznavam. Ker bogoslužje ni individualna zadeva, temveč dogodek, kjer je zbrana skupnost vernih, dejavno petje vseh prisotnih toliko bolj pomaga povzdigovati našega duha k Bogu. Zato mi je posebej ljubo ljudsko petje, ki se še posebej pokaže, ko mašujem v manjših skupinah. Brez dobrih zborov bi bilo naše bogoslužje bistveno osiromašeno.

Branko, 35 let

V dobi odraščanja sem pristopila k vokalno-instrumentalni zasedbi svojih vrstnikov, kjer sem začutila nek poseben žar, pristno veselje, mladostno zagnanost; predvsem pa v vseh nas tli želja, da z glasbo razveseljujemo človeška srca, znotrajpa tudi zunaj cerkvenih zidov. In tam sem spoznala ženo, ki dirigira,

ki poje, ki igra, ki napiše kakšno besedilo ... ki s pesmijo moli.

Glasba je že od otroštva del moje mladosti, v mojem življenju pomeni predvsem moj način izražanja. Skozi njo lahko izrazim svojo jezo, razočaranje, veselje in srečo. Predvsem pa v ustvarjanje glasbe vlagam del sebe, ki je drugače ljudem neviden in skoraj nedosegljiv. Še posebno uživam v izvajanju popevk oz. modernejših

skladb, kar počnemo tudi v naši skupini, saj lahko takrat postanem nekdo drug in popolnoma pozabim na vsakdanje stvari.

Meta, 17 let

Spoznala sem, da je v Cerkvi vedno manj mladine. Želela sem nekaj storiti, da bi se mladi začeli vračati v Očetovo hišo. Opazila sem tudi, da se mladi ne znajo ali pa tudi ne morejo globiti v molitev. Skozi besedilo, ritem, melodijo skušam mladim pokazati, da lahko skozi pesem izrazijo svojo molitev.

Irena, 41 let

Ko sem prvič prišla na Uskovnico, sem se srečala z mladimi, ki so počeli prav to: skozi pesem so izražali svojo molitev. Cela vrsta kitaristov je udarjala po strunah in na njihovih obrazih je bilo razlito sonce. Ni bilo žalostnih oči ali zaskrbljenih potez, na vseh licih si lahko prebral eno samo stvar: da so s pesmijo na ustih in v srcu srečni.

je različnih narodov, različnih barv, različnih jezikov, a z isto spodbudo psalmista pred očmi: »Naj hvalijo Gospodovo ime s plesom, na bobne in citre naj mu igrajo.«

Narava, lučke, prijatelji, zvoki kitar ..., besede, ki me spominjajo na Uskovnico, kraj prežet s pesmijo, veseljem in prijateljstvom. Ponavadi dobro razpoloženje prebudi pesem, na Uskovnici pa pesem sama privre iz srca. In samo iskrena glasba je tista, ki jo lahko podarimo Bogu. Njega lahko začutimo preko energičnosti in glasbenega ritma, ki preplavlja množico ... Prepričana sem, da tudi Bog nas začuti.

Petra, 21 let

Rim 2000. Dva milijona mladih, ki so prišli na srečanje s svetim očetom, je po vigilijski poleglo. Moje uho je prestreglo znano melodijo. Stekla sem v smeri glasbe. Zažarele so mi oči. Množica mladih neokatehumenov med ploskanjem in petjem psalmov pleše v krogu. V sredi ni stoji nekaj kitaristov, kantorjev, in brenka po strunah, nekdo ima v rokah tamburin ... Ljud-

Kantor je pomemben člen v neokatehumenski skupnosti. S kitaro in petjem svetih pesmi pripomore k srečanju posameznika z Bogom. Poznamo situacijo, ko pri mašah ljudje v cerkvi sedijo vsak zase in tudi pojejo le redki. V skupnosti je zelo pomembno, da so bratje in sestre med seboj povezani. Kantor ne poje le sam, pač pa mu pri- tegnejo vsi. Tako smo bratje in sestre povezani v pesmi, kar v veliki meri pripomore k odprtosti in iskrenosti med nami.

Tomaž, 23 let

Težko si predstavljam sveto mašo brez ljudskega petja, Uskovnico brez veselega brenkanja kitar, skupnosti brez živahnega petja psalmov in ploskanja, oratorij brez zagnanega petja bansov ... V vsem tem se zrcali hrepenenje posameznika, da Bogu da čim večjo slavo, ki jo s svojimi talenti premore, da v petje in igranje vdihne dušo ter s tem obogati sebe in svojega bližnjega.

Pripravila Karmen

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun**:
51800-620-336
05 1200119-15059
- **o nakazilu in namenu nas obvestite** na naslov:
Salezijanci Rakovnik
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoška - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

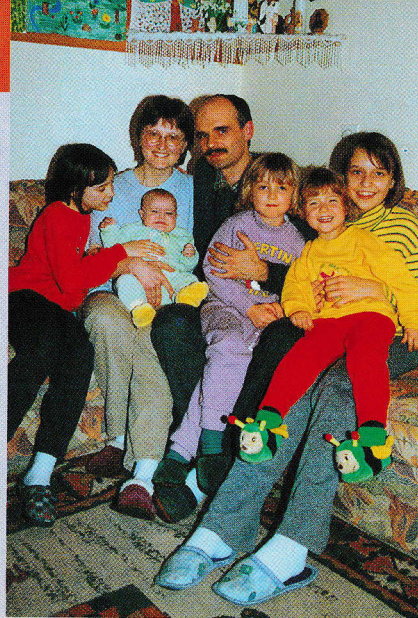
- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov - obnovo Rakovnika
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.4150 ali z *Janezom Potočnikom*, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/427.3028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

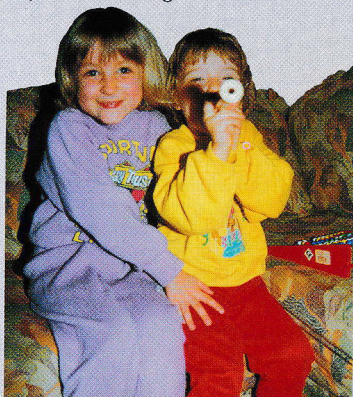
Otroci, vi ste pesem mojega življenja

Pesem ob Muri! Srečati se z družino Ivančič iz Veržeja – in doživeti srečo, veselje, pesem na ustih, glasbo na vsakem koraku ... Bojana (6. r.) in Urška (3. r.) igrata klavir, mlajši Monika (5 let) in Petra (3 leta) vzameta v roke tamburin in kljunasto flavto, očka Bojan prepeva s štirimesečno Mirjam v naročju, mami Marjeta pa vzame v roke kitaro!

• **Že nekajkrat vas je bilo opaziti na srečanju otroških pevskih zborov ...**

Čudovito! Množica otrok, združenih v enem samem zboru skoraj tisočeri glasov, nasmejni obrazi, svetloba v očeh, navdušeno petje mladih, ki dajo vse od sebe, tvorijo en sam mozaik nepopisnega veselja. Tukaj stopi v ospredje veličina življenja in zmanjka ti besed, le duša poje hvalnico Bogu, ki nas je obdaril s tako čudovitimi talenti. Marsikdo je ganjen do solz. Ti trenutki, ki so izjemna priložnost, da lahko otroci začutijo moč pesmi, nagradijo in poplačajo ves trud tako otrokom kot nam zborovodjem. Od tega navdušenja in bogatega repertoarja pesmi lahko črpamo še dolgo.

• **Glasba ima pomembno mesto v vašem življenju ...**

Glasba je moje veliko veselje. Bila mi je položena že v zibelko. Hvaležna sem mami, ki je bila moja prva glasbena vzornica. Iz njene pesmi, ki jo je bilo slišati povsod in ob vsakem času, sem vsrkavala sok, ki je dal rast moji ljubezni do lepega petja ... Odkar se zavedam, me je navdajalo hrepenenje po lepi pesmi. Pot glasbenega izražanja, ki sem jo na nižji stopnji zaradi nenaklonjenih okoliščin žal prekmalu zaključila, sem v srednješolskih letih nadaljevala ob klavirju in orglah pri prof. glasbe in organistu J. Urbaneku, takratnem župniku pri nas doma v Svetinjah. Nekaj časa sem spremljala tudi cerkveno ljudsko petje in vodila mladinsko pevsko skupino. Med mladimi in v prostem času mi je bila duhovna pesem ob kitari najlepša molitev.

Ko sva se z možem po poroki preselila v Veržej, sem kmalu – na pobudo tedanjega župnika F. Maršiča – sprejela vodenje otroškega pevskega zbora. V zboru, ki deluje sedaj že deveto leto, navdušeno prepeva okrog dvajset pevcev: od najmlajših (tri leta ima naša Petra) do mladih osmega razreda, ki občasno zapojejo tudi kaj zahtevnejšega ... Otroški pevski zbor je

tudi lepa priložnost, da se otrokom vzbudi čut za pripadnost in sodelovanje v župniji. Sicer pa v glasbi in prepevanju vidim tudi vzgojno moč in rast duha, predvsem pa vir navdušenja in pristnega veselja, ki ga v današnjem času tako primanjkuje. Prav to veselje, ki ga želim približati mladim srcem, me osrečuje in bogati. Moje delo je le delček v zahvalo Stvarniku za darove, s katerimi me je obdaril.

• **Torej je tudi vsa vaša družina močno zaznamovana z glasbo ...**

Družina je prva vzgojiteljica, ki daje otrokom življenjske vrednote – tudi kulturne. Med temi je glasba v družini velika dragocnost. Kot je za lepo petje potrebna harmonija glasov, predvsem pa harmonija src in čutenja ter sodelovanja vseh, je tudi za družinsko srečo potrebna harmonija vseh njenih članov. Našo družino močno povezuje glasba in pesem. Pojemo vsi: od najstarejšega do najmlajše članice družine. Čez dan je slišati vse mogoče: prepevanje, igranje na instrumente, včasih tudi kričanje in sploh vesel živžav ... Naju z možem že večkrat presenetijo otroci sami, ko s svojo iznajdljivostjo in ustvarjalnostjo pripravijo pester in pogosto ganljiv program. Starejši

ši dve hčerki že tudi zapišeta kakšno skladnico in jo opremita z besedilom. Zraven pa najdeva pripis: **»To pesem sem napisala za vaju, da bi vedela, kako sem vesela, da živim!«**

Ljubezen do glasbe je pri nas nekako nalezljiva. Sama po sebi se širi od starejših k mlajšim. Podobno velja za molitev. Veselimo se večerov, ko je vsak na svoj način vključen s svojo prošnjo in zahvalo Bogu. Skozi spekter preprostih besed, s katerimi otroci razkrijejo svoje stiske in hrepenenja, večkrat nakažejo smer, kako bi lahko izboljšali kvaliteto življenja. Ob vsem tem pa ima pesem, ki jo darujejo Bogu, takrat prav posebno vlogo in je najlepša molitev.

● **Pred kratkim se vam je rodila peta hčerka ...**

Ni mi zmanjkalo poguma, čeprav nosečnosti niso bile brez težav, čeprav je bilo veliko spotikanja, čeprav sempo končani porodniški morala menjavati delovna mesta. Tudi za to se je našla rešitev. Otroke sva sprejemala z velikim veseljem in z vso odgovornostjo. Imava kar precej dobrih prijateljev in družin, ki nam izražajo simpatije in zagotavljajo molitev. Posebej smo hvaležni našemu župniku P. Štumpfu, ki nam je s svojo odprtostjo do življenja v veliko življenjsko oporo ... Kot

knjigovodkinja sem delala do zadnje porodniške. Ob spoznanju, da je moj poklic najlepši med vsemi, »biti mati«,

»Glasba mi pomeni vse. Rada spremljam cerkveni otroški zbor, ki ga vodi moja mama. Večkrat so priredbe pesmi v mojih rokah. Napisala in sestavila sem že dve pesmi ... Ko sem bila stara šest let, sem bila prvič na srečanju otroških pevskih zborov in v srce se mi je vtisnila pesem S tabo, don Bosko. Doma smo imeli majhen klavir in nanj sem to pesem zaigrala dvoročno. To je bila moja prva skladnica na klavirju. Navdušila sem se in šla v glasbeno šolo ... Hvaležna sem staršema, da me vzgajata na poti glasbe in Bogu za dar posluha za petje. Hvaležna sem mami in očetu, ker sta mi podarila štiri sestre.«

šestošolka Bojana

sem prepričana, da sem otrokom potrebna bolj kot kjerkoli druge. Za naju je vsak otrok velika dragocenost. Vsak prinese v družino nekaj novega, osrečujočega, vsak naju po svoje bogati, oblikuje in tudi vzgaja, je pravi blagoslov za družino. Žal pa je marsikomu še vedno spol pomembnejši od otroka, ki prihaja. Čedalje bolj spoznavam, s kakšnim privilegijem me je Bog obdaril, ko mi je zaupal tako veliko in osrečujočo nalogo matere in žene ...

Rojstva otrok so najsrečnejši dnevi v mojem življenju. Najmlajša Mirjam se je rojevala ob navzočnosti moža. To doživetje nama bo ostalo za vedno v spominu. Kako osrečujoče je spoznanje ob tem: rodiš novega človeka. Ne zase in ne za ta svet. Ne za kratek čas – za večnost ga porajaš. Spočetje in rojstvo sta najtesnejši in nepozabni srečanja s Stvarnikovo močjo. Nikjer se mi Bog ne zdi tako čudovit kot v neogljenem otročičku (naše jaslice ob zanjem božiču so pričale o tem). Njegova preprostost, iskrenost in milina me vedno znova očarajo. Ko pogledam v čiste, nedolžne oči, še kako razumem Jezusa, ki je naročil, naj bomo kakor otroci. Ko opazujem smeh in veselje do življenja na njihovih obrazih, je moje srce polno sreče, topline in posebne zahvale Bogu, ki nama je vse to daroval.

»Rada imam glasbo.

Ko se zberemo k večerni molitvi, vedno nekaj zapojemo. To mi je tako všeč, da se lahko tako pogovarjam z Jezusom. Rada hodim k nedeljski maši, včasih grem tudi med tednom, in tam pojem Jezusu v čast. Najbolj pa mi je ostalo v spominu moje prve sv. obhajilo. Pri sv. maši je prepeval pevski zbor in mi, prvoobhajanci. Deklice smo pele pesem: Pridi, o Jezus. Jaz sem pela sama drugi glas. Ko sem prejela prvič Jezusa v svoje srce, sem pela najbolj na glas. Zdaj vem, da sta moja starša zelo dobra in se imata zelo rada, ker sta mi dala štiri sestre. Rada ju imam, ker vem, da delata vse Bogu v čast.«

tretješolka Urška

Ob vsem tem bogastvu velikokrat rečem tudi na glas: »Marsikomu bi privoščila to srečo!« Vredno se je odločiti za življenje.

Čeprav velikokrat ugotavljam, da mi zmanjkuje novih idej, moči, da bi bila do vseh enako dosledna, pridejo trenutki, ko se najdem z enim ali z drugim otrokom na štiri oči v pogovoru. Takrat je, kot bi zasvetil nov žarek veselja. Srečata se duši. In trpljenje, če ga razumem in pomagam nositi otroku, prinaša smisel obema. Črnogledost mi prežene otrok, ko se stisne k meni z besedami: »Mama, rada te imam!« ali pa: »Ti si najboljša mama na svetu!« S tem pove vse. Treba je imeti ljubezen. Otroci morajo čutiti, da jih imaš rad, da preprosto »si z njimi!« Potem lahko od njih tudi nekaj pričakuješ. Z možem se čedalje bolj zavedava, da sva v nenehnem »snemanju« in še posebej se mi zdi pomembno, da jim dajeva dober zgled.

Nadaljevanje na strani 28

Misijonarji med mladimi begunci

Papež Janez Pavel II. v svoji encikliki Redemptoris missio spregovori o novih areopagih in novih misijonskih, kulturnih ter družbenih okoljih. Svet beguncev, posebno mladih, je svet na robu družbe, vzgoje, morale in vere. Gre za pristen in nov misijonski areopag.

Po uradnih podatkih Združenih narodov je na svetu več kot 22.000.000 oseb, ki so morale pobegniti zaradi vojne ali preganjanj, toda številka se približuje 50.000.000, če prištejemo še pogrešane in nezaželene. To pa je vsak 120-ti prebivalec sveta!

SALEZIJSKI MISIJSKI DAN

Letošnji program za salezijski misijonski dan za razliko od prejšnjih ni obravnavan geografsko. Opozarja na vse bolj prisotno temo, ki se širi po vsem svetu: to so begunci. Vsaj trije razlogi nas nagovarjajo k tej odločitvi:

- begunci so najbolj ubogi med ubogimi, saj so izkoreninjeni z lastne zemlje, brez lastnine, brez dela, brez prihodnosti;
- begunci so predvsem množica otrok in mladih, ki jih najeda beda, lakota, nepismenost in spolno izkoriščanje;
- begunci so popotniki v dežele upanja in vrnitve; misijonarji pa so popotniki tolažbe, spremljanja in voditelji blodečih v obljubljeni deželo.

Naš salezijski prispevek beguncem se je začel nekako pred dvema letoma, ne v ustanavljanju novih oblik delovanja in ustanov, temveč s prisotnostjo salezijancev in laikov v narodnih in mednarodnih gibanjih. Naša prisotnost se kaže predvsem v:

- humanitarni pomoči beguncem na splošno;
- mnogovrstni vzgojni ponudbi pri vračanju mladih;
- posebnem pristopu k problemu večreligioznosti naslovljenecv.

SALEZIJANCI ZA BEGUNCE

V Sudanu (1955) so prispelem beguncem pomagali z zdravstveno asistenco in ver-

Pričevanje iz Ruande

Ubili so očeta in tri brate. Drugemu bratu so staknili oči. Po tem grozljivem dejanju so odšli v vas, kjer smo živeli. Tam je bilo zbranih nad 100 ljudi in preprosto so nanje zmetali granate. V mestu so poklali okrog 2.000 ljudi. Sam sem videl trupla, saj sem iskal svojega očeta. To je vse res in si ničesar ne izmišljam.

ske vzgojo v župniji in don Boskovem poklicnem centru v Khartoumu in to delo nadaljujejo še danes.

Beguncem iz Kambodže (1975), ki so prišli na Tajsko, so nudili zdravstveno pomoč, organizirali vzgojne in tehnične zavode. Leta 1993, ko so se begunci vrnili v Kambodžo, so salezijanci tam ustanovili več tehničnih poklicnih šol in pripravljali učitelje in vzgojitelje za sirote.

V Etiopiji (1977) so v treh begunskih centrih v bližini Adis Abebe pomagali z vzgojnim programom in materialno pomočjo 2.500 otrokom.

V Liberiji je 800.000 beguncev v centrih in pri sorodnikih. Salezijanci imajo tu kar 13 »don Boskovih domov« za nesocializirane otroke, rehabilitacijo otrok-vojakov in prehodne domove za prenočišča.

Genocid v Ruandi in Burundiju (1994) je popolnoma uničil misijonsko delovanje in nasploh duhovni ter gospodarski razvoj ljudstev. Salezijanci so reorganizirali zavode za sanitetno pomoč, razdeljevanje hrane in ob-

Pričevanje s Šri Lanke

Živimo v nenehnem strahu, da nas bodo pomorili. Ob vsakem nepričakovanem ropotu pograbimo otroke ter jih skrijemo v grmovje, da bi se rešili napada. Braniti se moramo sami. Toda strah ostaja. Tako je nemogoče živeti, saj ni videti konca. Smo med navzkrižnim ognjem vladnih in gverilskih enot in zato napoti obema stranema. Radi bi se le vrnili domov in živeli v miru.

navljajo zavode za vzgojo in poklicne šole v Gomi, Gatengi, Butareju in Rukago.

Salezijanci so z ustanovo VIS v Albaniji (1999) odprli center za begunce s Kosova v Tirani, kjer so sprejeli 1.500 oseb, od tega kar 900 mlajših, kjer imajo tudi bolnišnico in dve javni kuhinji. Organizirali so osrednje skladišče za zbiranje in razdeljevanje dobrin ter 30 področnih centrov, kjer beguncem neposredno razdeljujejo dobrine. Vodijo tudi šolo za begunce in nudijo psiho-socialno pomoč. V Prištini so začeli graditi center za tehnične poklice.

V Tijuani v Mehiki, kjer več kot 2.500.000 ljudi letno ilegalno prebega čez mejo z ZDA, salezijanci nudijo pravno pomoč v zaporih beguncem brez vsakršnih pravic. Tu je še zdravstvena in vzgojna pomoč ter oratorij s svojimi dejavnostmi.

Mons. Mazzolari, škof v Rumbeku

Ti ljudje, ki trpijo, so naši bratje in sestre. Take nam je podaril Kristus, ko je umiral na križu. Umirajo od lakote, izgubili so zaupanje, preganjajo jih. Mnoge so odpeljali kot sužnje, pa tudi ti, ki so ostali, težko verjamejo v človeško dostojanstvo. Nimajo pravic in jih dan za dnem zatirajo. Prisotnost misijonarja, duhovnika, je vir upanja: naše poslanstvo niso velika dela, temveč tiha in nenehna navzočnost, ki ljudem vzbuja upanje.

Srečali smo don Boska!

»Bogastvo in revščina si podajata roko tudi na jugu Afrike. Čudovita pokrajina, bogastvo velikih mest, množice črnopoltnih ljudi, toplo poletje v mesecu februarju in še marsikaj je bilo za naju nekaj presenetljivega. Obisk sorodnikov v Johannesburgu nama bo ostal za vedno v lepem spominu.«

Tako začenja svoje pismo iz južne Afrike naša sotrudnica iz Sodražice in potem nadaljuje:

»Veliko lepega in zanimivega sva si ogledala, spoznala pa sva tudi utrip vsakdanjega življenja na tem koncu sveta. Mladi, ki so zaposleni, hitijo po več kilometrov iz enega konca mesta do drugega, nezaposleni (v večini črni) stojijo na križiščih in ponujajo različne stvari, da si vsaj za en dan zaslužijo kruh, množice črnih čakajo v parkih ali ob cestah, da bi dobili delo in preživeli družino.

Tu je vernost zelo raznolika in so prisotna vsa verstva sveta. Ker sem videla veliko mladih, potrebnih pomoči, me je zanimalo, če tudi v Johannesburgu delujejo salezijanci. Poiskali smo jih in se dogovorili za obisk. Prijazno nas je sprejel tamkajšnji provincial za južno Afriko gospod Robert Gore. Podarili smomu naš Salezijanski vestnik, ki ga je kartakojz veseljem prelistal. Povedal nam je, da je on prvi provincial, ki je domačin. Postavili

Gospa L. Košir med afriškimi otroki

smo mu nekaj vprašanj o življenju in delu salezijanske družine na jugu Afrike ... Salezijanci tam delujejo že več kot sto let (od leta 1896). Tu se zelo povečuje število brezdomcev in je velika revščina. Veliko otrok beži od doma v mesta mnogo prezgodaj. Veliko staršev je preveč revnih, da bi nahranili svoje otroke. Že šest let stari otroci so vpleteni v kriminal na mestnih ulicah. Ker niso zreli za samostojno življenje, so izpostavljeni lakoti, tuberkulozi in aidsu. Otroci, ki jih starši nemorejo preživljati, največkrat niso sami krivi, da zapadejo v kriminal.

Salezijanci jim nudijo programe, ki mladim pomagajo, da se vrnejo domov, gredo v šolo in postanejo poštteni in delavni državljani. Salezijanci v južni Afriki delujejo v naslednjih treh državah: Južna Afrika, Swaziland in Lesotho. Gospod Robert je odgovoren za vse tri države.

V Cape Townu imajo npr. Učni center za lesno, usnjarsko in železarsko stroko. Prek 60 fantov in deklet se dnevno zbira in usposablja v salezijanskem inštitutu Western Cape. Nudijo jim osnovno izobraževanje za starejše, pripravljajo jih na delovne izkušnje in jim pomagajo pri zaposlovanju, pripravljajo jih za samostojno življenje. Delujejo tudi na misijonski postaji sv. Luka v Maputsoe, Lesot-

ho. Poučujejo v dveh osnovnih šolah in višji šoli ter vodijo učni center za zaposlovanje deklet (šivanje, pletenje, oratorij). Vodijo mladinski center, ki je odprt vsak dan, torej sedem dni v tednu.

V Manzini, Swaziland, pomagajo brezdomnim fantom in dekletom. Obrtniki raznih strok sodelujejo z ustanovo v učnih programih, in sicer: mizarstvo, šiviljstvo, pekovstvo, elektronika, varjenje, barvanje, tiskarstvo, frizerstvo, vodovodarstvo in avtomehanika.

Imajo tudi don Boskov dom. V tem domu nudijo delovne programe za ulično mladino. Dom lahko sprejme 24 bivših uličnih mladih, ki so starejši od 16 let. Program poteka osemnajst mesecev v terapevtskih skupinah. Tu je poudarek na oblikovanju osebnosti mladostnika. Poskušajo jih vrniti v njihove družine in skupnosti, kadar je to mogoče oz. kadar so dovolj pripravljeni. Mladostniki obiskujejo tudi delovne programe, da si potem lahko najdejo zaposlitev.

In kakšne so potrebe?

Problemi današnje družbe bi morali biti stalna skrb za mladino. Potrebno bi bilo najti otroke in mladino, ki so že doživeli slabe izkušnje, kjerkoli je to mogoče. Zato potrebujejo stalne programe za mladino, ki bi bili vodeni strokovno, saj je vladna pomoč v zadnjem času zelo omejena. V navedenih treh afriških državah deluje 67 salezijancev.

Salezijanci v južni Afriki apelirajo na laike, ki se čutijo poklicani za pomoč, z naslednjimi besedami: »Če boste pomagali nam, boste pomagali otrokom in tako razširili naše delo«. Bog daj, da bi temu slednjemu stavku prisluhnil tudi v Sloveniji in povsod tam, kjer delujejo salezijanci!

Ljubica in Franc Košir

Zakaj kot laik v misijone?

Laična misijonarka Zvonka Kopina iz Leskovca na Dolenjskem je že kar nekaj svojih mladih let darovala ljudem Papue Nove Gvineje. Marsikdo se ob tem vprašuje, zakaj, čemu? Pred kratkim se je vrnila domov, pravi pa: »Lahko rečem, da se moje delo na Papui še ni končalo, le malo presledka bo vmes za študij!«

BITI TAM, KJER ME BOG ŽELI IMETI.

Veliko je odločitev v življenju. Mnogokrat zelo težke. Včasih potrebujemo veliko časa, da najdemo pravi odgovor, rešitev ... Odločitev »postati laiški misijonar« mora priti od nas samih. Sami moramo biti z Bogom in le z Njim se lahko prav odločimo. Odločitev ne sme priti od naših staršev, prijateljev, nadrejenih ... Sami moramo dati odgovor. »Brez obotavljanja in z veseljem!« je bil in je še vedno moj odgovor Njemu.

DELITI SVOJO LJUBEZEN Z NJIMI.

Mladim Papuancem lahko pomagamo le z ljubeznijo. Nekaj, brez česar človek ne more biti srečen. In prva dolžnost vsakega misijonarja je v darovanju svoje ljubezni vsem ljudem. Vse drugo bo sledilo. Jezus je rekel, naj ljubimo drug drugega in ta ljubezen naj bi se pričela doma. Ne moremo ljubezni darovati v misijonih, če je nimamo doma za svoje ljudi.

DELITI SVOJE ŽIVLJENJE Z NJIMI.

Ni pomembno, kako veliko in čudovito delo opravimo. Biti z njimi, ne se jih bati, jesti in govoriti z njimi ter jim pokazati, da nam ni vseeno zanje. Preproste stvari bodo naredile čudovita dela. To deliti z njimi. Kot laiku, kot eni izmed njih, mi je lažje pristopiti k njim.

»DA« Njemu, ljubezen in življenje za ljudi Papue Nove Gvineje so ljubezen Boga do mene. In ker me Bog ljubi, moram kot misijonarka le skozi Božjo ljubezen voditi svoje brate in sestre v zemeljsko in večno veselje, ki pa je prvi in zadnji namen mojega misijonskega poklica, z don Boskom: »Daj mi duše, drugo vzemi!«

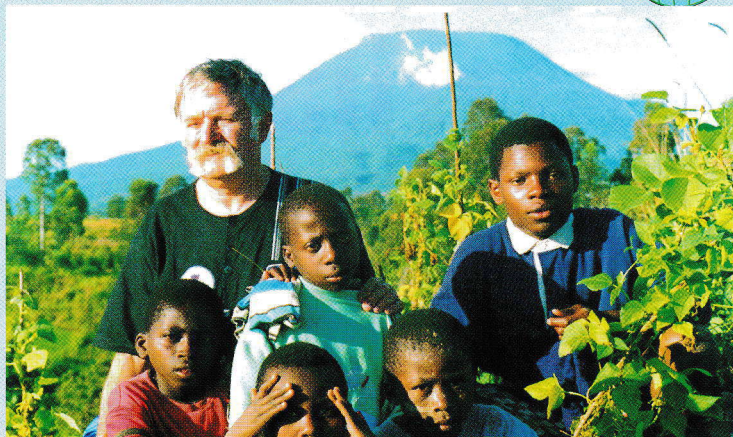
Zvonka

(naslov lahko dobite na uredništvu SV)

Vulkan je prizanesel misijonu!

V zadnjih tednih smo lahko spremljali izbruh vulkana na severovzhodu **Belgijskega Konga**. In prav blizu tega vulkana sta pozno jeseni začela misijonari ti naša salezijanska sobrata Danilo Lisjak in pomočnik Vilko Poljanšek. V prejšnji številki Vestnika nam je Vilko pisal o »črnem« misijonu, kar je le nekaj dni pozneje doživel v živo: nenadoma je vulkan oživel ... pregnal oba misijonarja s stotinami otrok, skoraj povsem uničil mesto Gomo. Kot po čudežu pa se je umaknil don Boskovemu misijonu (ki je sicer na robu mesta in s tem pravzaprav najbliže vulkanu). Tako so se že po dobrih štirinajstih dneh lahko vrnili v svoj misijon, kamor pa se zdaj stekajo množice lačnih, žejnih, oropanih vsega ... Zato se je misijonar Danilo odpravil v Evropo in tudi domov, v Slo-

venijo, kjer zbira razne nujno potrebne stvari (*in tudi denarne darove*) lahko nakažete na naš **ŽR, na str. 2, s pripisom »misijoni«** – M) za to, da bi tem stotinam sirot, predvsem otrokom in mladim, lahko ponudil najnujnejše stvari za preživetje. Mizarski mojster Vilko pa je še pred vulkanom med drugim zapisal:

SPREHAJALA SVA SE PO ROBU VULKANA!

»Spet gre vse znova: nove brazde, morda bolj trde kot v Burundiju, tu je zelo trdo, saj je veliko kamenja, in to črnega, ostrega, takšnega in drugačnega ... Kakšnega dolga časa sploh nepoznam. Vedno sem oblegan z mladino in otroki. So nagajivi, pa tudi prisrčni. Pri večernem rožnem

vencu me stalno motijo, se drenjajo in prerivajo, vsak hoče biti blizu mene, sedeti v naročju, na kolenih, zlezejomi celo na rame. Seveda se jim zdijo najbolj zanimivi moji brki. Smo prav ob vznožju vulkanov, najbližji je kak kilometer stran ... to je ogromna odprta jama v obliki lijak. Nekaj tednov nazaj sva se z Danilom tu sprehodila po samem robu tega ugaslega vulkana, ki v obsegu meri kaka 2 km (še sreča, da se nista sprehajala na dan, ko je začel bruhati, op. ur.!). Tu je danes pravi gozd banan, tako da ne vidiš tal, kot bi posejal solato. Zemlja je črna kot oglje in zato tudi zelo rodovitna, saj fižol zraste in dozori v dveh mesecih in pol ...«

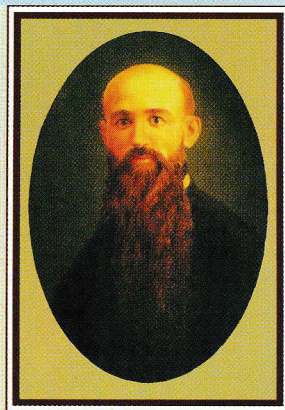
Vilko Poljanšek,
15. januar 2002

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je

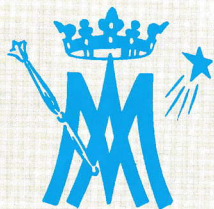
ste do 1. marca darovali (nekateri imensko za D. Lisjaka): Blatnik F., Boršič L., Čeferin M., Flajs O., Gomboši C., Jeglič M., Još J., Jurak M., Krautberger A., Kreslin Š., Pečkaj M. in K., Plahutnik F., Plahutnik P., Pleskovič A., Prijatelj F., Reven N., Rihar L. (2x), Šenk M., Štuhec F., Vadnal M., Vidmar M. in B., Vinšek J., Vučko A., Vučko T., Zadravec T., Zelič K. (2x), Živic S.

Aslej me bodo blagrovali vsi narodi

Marija je, ki dela vse to ...

KRIZA V DRUŽINI

Družina Romero Meneses preživlja hudo krizo. Zaradi preware nekega očetovega prijatelja ekonomsko dobro stoječa družina nenadoma obuboža. Predvsem očeta ta udarec hudo zadene in četudi vseskozi dober kristjan, zdaj nenadoma začuti, da tudi vera zanj nima več pomena. Hčerka Marija, redovnica v družbi hčera Marije Pomočnice, ob tem silno trpi. Predvsem jo boli, da oče več ne prejema zakramentov. »Morda ne more odpustiti njemu, ki je izdal njegovo zaupanje in velikodušnost?« si misli Marija in moli, moli. Na praznik Brezmadežne je bila vajena zmoliti tisoč zdravamarij in tokrat prav s to molitvijo prosi Brezmadežno Devico, da bi oče spet našel tisti edini vir miru, ki je Bog sam. Tisti 8. december Marija Romero preživi med slovesnostmi v cerkvi in popoldne z deklicami, s katerimi je pripravila akademijo v čast Brezmadežni. Med tem pa ne neha

ponavljati: »Zdrava, Marija ... Zdrava, Marija ...« Ko zvečer odhaja k počitku, na hodniku sreča hišnega duhovnika, ki ji reče: »Veste, koga sem danes zjutraj obhajal? Vašega očeta!«

ZNAMENJE Z NEBA

Kot mlada učiteljica v Grani (Nikaragva) se sestra Marija Romero nekega večera vmev v zavod tik pred hudo nevihto. Neka sestra vzkligne: »K sreči, da si doma!« S. Marija pa: »Oh, kako všeč mi je dež. Nocoj se bo dobro spalo!« To je slišala beračica, ki je sedela na klopi ob vratih in čakala na svoj kos kruha. Z grenkobo je rekla: »Oh, ve že, ki ste pod streho in vam ničesar ne manjka. Pridite pogledat mojo bajto, kjer gre dež noter z vseh strani ...« Te besede se ostro zarežejo v srce sestre Marije.

Zdaj se nahaja v Kostariki. Tudi tukaj je veliko revežev. Že pred časom je predstojnico prosila, da bi smela v oratoriju pripraviti skupino deklet, ki bi potem

obiskovale najbolj uboge družine in poučevale katekizem. Toda s. Marija je navadno čakala na znamenje z neba. Dogodek tega večera ne more pozabiti.

Nekega dne dekleta, ki jih je poučevala petje, pripovedujejo, kakšno revščino so videle v nekem delu predmestja. Ena izmed deklet pove še to, da med vso to revščino ne manjajo tisti, ki v imenu ateistične in materialistične ideologije hodi jo od hiše do hiše in sejejo sovražstvo ter hujskajo k maščevanju, medtem ko ne storijo ničesar, da bi tem ljudem pomagali ... To je za s. Marijo pričakovano znamenje z neba. Kako je mogoče ostati neprizadet in se še naprej imenovati kristjan?

Z MARIJO MED NAJBOLJ UBOGE

Dekleta navdušuje: »Šle bomo v misijone, v hiše najbolj ubogih, toda ne bomo govorile o sovražstvu in maščevanju, ampak o krščanski ljubezni, o dobroti do vseh, o zaupanju v Božjo previdnost. Z Božjo in Marijino pomočjo bomo uspele.« Njena metodologija je preprosta, ne opira se na osebne sposobnosti, ampak na moč molitve. Dekletom, ki naj bi šle *misijonarit* med uboge družine, daje tole navodilo: »Preden vstopite v hišo, prosite Marijo: 'Mati moja, vstopi ti pred menoj!' Potem potrkaite in ljubeznivo pozdravite ...«

S pomočjo teh deklet začne s. Marija v San Jose tudi s praz-

ničnimi oratoriji za otroke. Delo in skrbi naraščajo, toda kadar je v največji stiski (največkrat zaradi pomanjkanja denarja), se skoraj vedno najde kdo, ki ji pri-
nese potrebno vsoto.

Toda vse to delo s. Marije Romero vzbuja v zavodu nezadovoljstvo in godrnjanje. Sestra Marija torej skupaj z uspehi, ki jih žanje v apostolatu, pogosto požira tudi grenke solze zaradi nerazumevanja najbližjih. Vendar gre naprej, zaupa in moli. Prepričana je, da bodo stvari uspele, če je takšna Božja volja in če to hoče Marija.

ORODJE V MARIJINIH ROKAH

Z leti se okrog nje začne zbirati vedno več ljudi: zaupajo ji svoje težave in stiske, prihajajo po nasvete in tolažbo. S. Marija je večkrat na smrt utrujena, pa vendar se ne neha razdajati. In ko se kdo pride zahvaliti za prejeto milost ali za rešitev določenega problema, s. Marija vedno odgovarja: »Nisem jaz, Marija je, ki dela vse to. Prosite jo, širite njeno slavo in čudeži se bodo vrstili.«

Nekega dne s. Ana opozori s. Marijo, da to njeno delo že presega njene moči. »Imate prav,« ji odgovori s. Marija, »toda ne morem drugače. Če bi vedeli, koliko me stane, ko mi povedo, da me kdo kliče ali čaka, jaz pa sem tako utrujena. Kolikokrat bi najraje kar zbežala. Toda ne morem pustiti osebe, ki me želi, čeprav vem, da jaz ne storim ničesar. Zares me gane vera teh ljudi. Vem, da se Devica Marija mene poslužuje za svoja dela. Jaz sem samo ubogo orodje v njenih rokah.«

*Povzeto iz knjige A. Magnabosco:
Il coraggio di sognare l'impossibile,
FMA Roma 1989.*

Prevedla in priredila s. Marija Žibert

ROMARSKI SHODI ZA

Praznik Marije Pomočnice

VERŽEJ

19. maj – nedelja

16.00. **Romarski shod**; sv. mašo bo vodil mariborski **škof dr. Anton Stres**, prepevali bodo združeni otroški pevski zbori Pomurja, procesija s kipom Marije Pomočnice.

RAKOVNIK

24. maj – petek

Liturgični praznik Marije Pomočnice. Maše ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 18.30

25. maj – sobota

Molitveni dan za duhovne poklice. Maše ob 7.00 in 11.00, ob 9.00 začetek molitve za duhovne poklice, pri maši ob 11. uri, ki jo bo vodil salezijanski **predstojnik Lojze Dobravec**, bodo nekateri salezijanski bogoslovci sprejeli službe bralca oz. mašnega pomočnika.

25. maj – sobota

Vigilija ob 20.00 pri lurški kapeli, mašo bo vodil ljubljanski **škof Andrej Glavan**, po maši bo lurška procesija s svečkami v cerkev, kjer se bo nadaljevalo celonočno bedenje.

26. maj – nedelja

Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Maše ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30. Osrednja **slovesnost ob 15.00**. Ob prepevanju lavretanskih litanij bo najprej procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški kapeli, tam bo maša, ki jo bo vodil upokojeni beograjski **nadškof dr. Franc Perko**, potem procesija nazaj v cerkev. Prepevala bosta združena **pevska zbora Rakovnik – Kodeljevo**. Vabljeni tudi v narodnih nošah.

Vse dni priložnost za zakrament sprave. Častilci Marije Pomočnice, sv. J. Boska in člani sal. družine – iskreno vabljeni.

Nadaljevanje s strani 21

Spremlja naju misel, da preživljava najlepše obdobje življenja. Otroci so srečni. Nimajo pretiranega razkošja. Sva pa trdno prepričana, da najbolj potrebujejo naju (kako željni so pravljic, ki jih mož spretno črpa iz svoje bogate domišljajske zakladnice). Pa tudi midva potrebujeva njih. Nočeva zamuditi blagoslovljenega časa. Preveč je bogat in preveč nas osrečuje.

• **Trinajst let sta poročena, preselila sta se v Veržej, si tukaj ustvarila dom, razveseljuje vaju pet hčera ...**

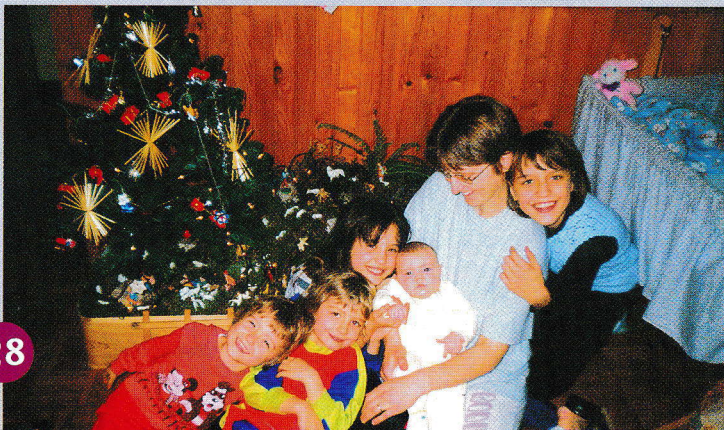
V prostem času veliko hodimo na sprehode, izlete in družinska romanja. Naše dopuste radi preživljamo v planinah, kjer skupaj odkrivamo lepote Božjega stvarstva. V okviru možnosti želiva otrokom približati bogastvo naše lepe domovine ... Ko sva se preselila v Veržej, sva se prvič srečala s salezijanci. Takratni župnik (J. Žabot) nama je pomagal, da sva se v župniji nekako »našla«. Spoznavala sva poslanstvo salezijancev in ljubezen do mladih me je navdušila. Veseleli nas, da je salezijanski zavod v Veržeju spet zaživel. Številne dejavnosti so lepa priložnost tudi najinim otrokom. Spoznaje, da don Bosko živi tudi danes med nami in nas potrebuje, nam je vsem v izziv. Koli-

kor nam čas dopušča, se radi udeležujemo srečanj don Boskovih sodelavcev, srečanj družin ... Sama sodelujem v ŽPS, mož pomaga s prostovoljnim delom, najstarejša Bojana bere berila, vse hčerke, razen najmlajše, pojejo pri otroškem zboru ... veselimo se romarskega shoda ob prazniku Marije Pomočnice. Družino in otroke rada priporočava v varstvo Mariji Pomočnici, saj Mati najbolje ve, kaj potrebuje njen otrok ... Po zgledu svojih staršev, ki so mi dali lepo krščansko vzgojo in veliko ljubezen do Cerkve, sem že zelo zgodaj spoznala, da ti čas, ki ga daješ za župnijo, nikjer ne manjka, nasprotno, potrebujemo to, da dihamo z župnijo. Življenje je tako veliko lepše in bogatejše.

• **Srečni ste ...**

Ko se je v življenju treba odločiti za velike reči, sta običajno na voljo dve poti. Treba je izbrati eno. Če se odločiš za »ta pravo«, že v trenutku odločitve prejmeš dovolj moči za naprej. Potrebno je le še zaupanje v Njegovo voljo. Bogu dolgujeva veliko zahvalo za milost, ki sva je bila deležna. Nikdar prej nisem pričakovala, da bom kot mati v življenju tako srečna. In če povežem z glasbo: »Otroci, vi ste moje največje veselje in najlepša pesem mojega življenja!« Vsem bralcev Vestnika pa želimo: »Bodite odprti za življenje. Ljubite in veselite se ga!«

Marjeta in Bojan s petimi sončki

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Ambrožič Angela, Dolenja vas
Avsec Marija, St. trg pri Ložu
Eržen Martin, Šebrelje
Forjan Frančiška, Lipovci
Forjan Marija, Melinci
Ganc Ivan, Sevnica;

oče salez. duhovnika
Golenko Feliks, Lendava
Grm Tina, Videm Dobrepolje
Habjan Francka, Škofja Loka
Halej Marija, Prevalje
Hočevan Antonija,

Videm Dobrepolje
Inkret Katarina, Podplat
Kerznar Marija, Nova Štifta
Kociper Marija, Melinci
Lavrih Rozalija, Šentvid pri Stični
Levstik Angela, St. trg pri Ložu
Levstik Gizela, Loški Potok
Mak Katrcia, Prevalje
Matičič Marija, Logatec
Mesarič Albina, Melinci
Miklavc Berta, Bočna;

50 let organistka
Nagode Štefanija, Hotedršica
Pajer Rudolf, Idrija
Peče Jožef,

mama inšpektorice sester HMP
Pogačar Marija, Ribno
Pohajač Franc, Nova Cerkev,
oče salez. duhovnika
Ravnikar Štefka Zagorje
Rupnik Pavlina, Hotedršica
Slapničar Frančiška, Veliki Gaber
Šavli Kristina, Kobarid
Štimec Rozika, Lendava
Šumpek Notburga, Podplat
Turšič Ana, Begunje pri Cerknici
Vončina Marija, Šebrelje
Ziherl Valentin, Gornji Grad
Zupancič Drago, Zdole
Živič Marija, Izola

Eržen Martin

14. 2. smo se poslovili od dolgoletnega molivca za duhovne poklice, ki je bil dobrih 40 let cerkovnik. Pokojni Martin se je rodil l. 1912 v Šebreljah. Bil je mož molitve, pa tudi vestnega opravljanja vsakodnevnega dela. Lahko rečemo, da je gojil tri velike ljubezni: do domovine, do materinega jezika in do svete katoške vere. Sleherni dan se je udeležil sv. evharistije in nam zapustil zgled pravega kristjana, brez egoizma in hinavščine, brez misli na dobiček ... človek z vsemi krepostmi. Bil je tudi velik dobrotnik Sal. vestnika in mnogim drugim. Kdorkoli ga je prosil pomoči, mu je rad pomagal. Bogato je unovčils svoje številne talente. *Roman*

In memoriam

Hvala, don Vecchi

8. don Boskov naslednik

23. januarja, na vigilijo praznika sv. Frančiška Saleskega, glavnega zavetnika salezijanske družbe, je po dolgi in težki bolezni v Gospodu zaspal g. **Juan Edmundo Vecchi**, vrhovni predstojnik salezijanske družbe, osmi don Boskov naslednik.

Rodil se je 23. junija 1931 v kraju Viedma v Argentini, kamor so se njegovi starši iz Italije preselili v začetku stoletja. Tu je kmalu spoznal salezijance in se odločil, da se jim pridruži. Prve redovne zaobljube je izpovedal leta 1947, nadaljeval študij teologije na Crotetti v Torinu ter bil leta 1958 posvečen v duhovnika.

Leta 1972 je začel svoje dolgo trajno služenje salezijanski družbi kot član vrhovnega sveta in bil do 1978 pokrajinski svetovalec vrhovnega predstojnika za južno Ameriko. Nato je bil več kot desetletje usmerjevalec salezijanske mladinske pastore; njena prenova je v veliki meri plod njegovega pastoralnega dela in razmišljanja. S prodorno mislijo in bogato pedagoško izkušnjo si je prizadeval za udejanjanje don Boskove vzgojne zamisli v spremembi časih, ki jih je določala predvsem pokoncilaska prenova Cerkve. Leta 1990 je postal vikar vrhovnega predstojnika in nato, po izvolitvi na 24. vrhovnem zboru, marca 1996, vrhovni predstojnik.

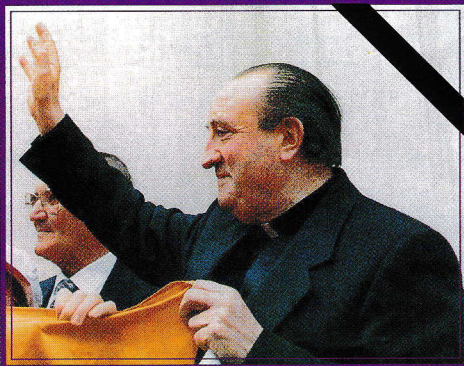
Ob priložnosti pogrebne slovesnosti j. Luc Van Looy, vikar vrhovnega predstojnika, dejal: »G. Vecchi si je v vseh vlogah vodenja salezijanske družbe, ki jih je postopoma opravljal, prizadeval, da bi salezijance in njihove sodelavce iz široke salezijanske družine usposabljal, v umetnosti oznanjanja evangelija,

da bi to poslanstvo bilo prava duhovna izkušnja. Nenehno je poudarjal, da salezijansko delo ni predvsem v organizaciji in upravljanju, ampak je pastoralno in duhovno, ki pa ne ostaja le znotraj meja kulture in razuma, pač pa mora vključiti v iskanje Gospodovega obličja in voditi občestvo v srečanje z Njim.«

V homiliji je vikar vrhovnega predstojnika še dejal, da je bil g. Vecchi »pravi don Boskov dedič, dedič njegovega duha, saj mu je bil podoben po prednostni ljubezni do mladih, po pedagoški usposobljenosti, po apostolski predanosti, po ljubezni do Cerkve, po zaupanju v človekove zmožnosti ter po vrednotenju stičišč med vero in kulturo.«

Cerkev in mladi se ga bodo spominjali po njegovih karizmatičnih sposobnostih, ki jih je dal v službo skupnosti. Bil je mož globoke duhovnosti in pozoren na znamenja časov; mož Cerkve z značilnim salezijanskim čutom za potrebe mladih; mož odlične kulture in poznavalec njene razvoja. Bil je človek občestva, ki je bratsko življenje v skupnosti razumel kot prednostno pot svetosti. Kot pogumen in daljnoviden vzgojitelj se ni zaustavljal na zunanjem, temveč je kot dobri pastir iskal notranje vzgibe in kazal pota pristnega služenja v krščanski ljubezni.

V vlogi vrhovnega predstojnika je g. Vecchi ob priložnosti posebnega srečanja salezijanskih inšpektorij iz dežel srednje Evrope v novembru 1999 obiskal tudi Slovenijo. Tedaj je blagoslovil preurejene in dograjene prostore salezijanske usta-

nove v Želimljem temeljni kamen za nov salezijanski dom na Trsteniku. Zaustavil se je tudi v rakovniškem svetišču Marije Pomočnice in zbranim spregovoril o ljubezni do nebeske Matere, katero je sam častil z vso predanostjo in neomajnim zaupanjem. Med drugim je dejal: **»Marija, Brezmadežna in Pomočnica! V teh dveh besedah je povzeta vsa salezijanska zgodovina in duhovnost ...** Brezmadežna nas vzgaja k svetosti in posvečenju našega življenja. Pomočnica nam oblikuje čut za Cerkev in nam vliva pogum za apostolsko dejavnost ... Iz tega svetišča (na Rakovniku) in izpred tega oltarja je Marija vodila delo te inšpektorije ... V naših sobratih in zlasti v njihovih preizkušnjah je ohranjala čut za lastno poklicanost in jim izprosil milost zvestobe. Hkrati pa je navdihovala vedno nove načrte in uresničitve dejavnosti za mlade, ki so nam zaupane. Tudi v prihodnosti se zupajmo Njenemu srcu in Njeni materinski dobroti ...«

Njegovo telo čaka dokončnega vstajenja na rimskem pokopališču v bližini Kalistovih katakomb. Z vidnim prenašanjem trpljenja, ki ga je zaznamovalo zadnje mesece, se je pridružil zgledu mučencev, s svojo zadnjo zapisano besedo – **Odrini na globoko: na odprto morje in v globino** – pa je vsem članom salezijanske družine ob zarji tretjega tisočletja zapustil bogato duhovno oporoko.

M. L.

Bos povrnil

V »**Sklad RAKOVNIK**« – za obnovo Rakovnika ste do božiča 2001 do 1. marca 2002 darovali:

Albrecht A., Bezekovi, Blatnik F., Čeferin M., Černe F., Demšar F., Dobnik A., Ferjančič T., Gabrovšek V., Gomboc E., Gruden C., Gumilar J., Hribar V., Ivanič M., Jakša J., Jevnikar N., Jurak M., Knez J., Kolar A., Kolenc M., Kordan A., Kozina A., Kranjc C., Kranjčan H., Kratochvil M., Krese M., Kržišnik Z., Maroltovi, Merjak J., Nabergoj-evi, Nartnik C., Osredkar M., Oven M., Pajk R., Parovel A., Petkovšek J., Pibemik C., Povhe B., Primon A., Rakovnik M., Skominovi, Štuhec F., Šuštarčič H., Valentinčič C., Zalesnik T., Zelič K., Žabkarjevi, Žitnik R., Žmuc A.

DUHOVNE VAJE ZA OSNOVNOŠOLCE IN MLADINO

POHORJE: 15.–17. marec: postne duh. vaje za **mladino**. Prijave: J. Vidic.
 BLED: 12.–14. april: za **najstnice**. Prijave s. M. Pangeršič.
 BLED: 26.–30. april: duh. vaje za **mladino**. Prijave s. M. Pangeršič.

DUHOVNE VAJE ZA ČLANE ZDRUŽENJA MARIJE POMOČNICE

VERŽEJ: 5.–7. april (odhod vlaka iz Ljubljane ob 15.10, prihod v Mursko Soboto ob 18.41, iz MS organiziran prevoz v Veržej).
 Začetek prvi dan ob 19.00 uri, sklep zadnji dan s kosilom. Prijave: I. Turk.

DUHOVE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

KUREŠČEK: 11. do 13. julij.
 VERŽEJ: 19. do 21. julij.
 Začetek prvi dan ob 18.00, sklep zadnji dan s kosilom. Prijave: I. Turk.

ORATORIJ '02 – PRIPRAVLJALNO SREČANJE ZA ANIMATORJE

RAKOVNIK: 27. april, začetek ob 10.00, sklep ob 16.00. Prijave: J. Potočnik.
 VERŽEJ: 11. maj, začetek ob 10.00, sklep ob 16.00. Prijave: J. Krnc.

SREČANJA DRUŽIN

ŽELIMLJE: 5. maj in
 9. junij, od 9.00 do 17.00. Prijave: P. Pučnik.
 VERŽEJ: 12. maj, od 9.00 do 16.00. Prijave: J. Krnc.

ČARNO JEZERO IN ČARNA MURA

RAKOVNIK: 1. junij: Čarno jezero, enajstič! Prijave: M. Poplas.
 VERŽEJ: 25. maj, Čarna Mura, prvič! Prijave: J. Krnc.

PEVSKI VIKEND

ŽELIMLJE: 26.–28. april: za osnovnošolce in srednješolce. Prijave: P. Pučnik.

POČITNICE ZA DRUŽINE

VERŽEJ: 28. april–5. maj. Za finančno šibke in številne družine. Prijave: J. Krnc.

ULIČNA KOŠARKA (STREETBALL) ZA MINISTRANTE

ŽELIMLJE, 20. april, Informacije: Peter Končan, tel.: 040/367.131

DRUŠTVO DON BOSKOVH GOJENCEV IN GOJENK:

Vabljeni na občni zbor društva!

Za poživitev medsebojnih vezi in poglobitev v salezijanskega duha prireja Društvo don Boskovih gojencev in gojenk občni zbor, ki bo **v soboto, 13. aprila 2002, v Veržeju**. Zbirati se bomo začeli ob 10. uri, delo pa se začne ob 10.30.

Že sedaj so na to delovno srečanje v *obmurski salezijanski prestolnici* vabljeni vsi člani društva, pa tudi vsi kandidati za članstvo – tudi v Veržeju se bo namreč možno pravno vključiti v društvo ter tako sodelovati pri delu.

Morebitne dodatne informacije lahko dobite po elektronski pošti na društvenem naslovu:

društvo.don.bosko@salve.si
 Stanislav M. Maršič, tajnik

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Franc BREČKO, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.1419, gsm 040/220.789, e-mail: franc.brecko@salve.si
- Janez KRNC, Marijanišče, 9241, tel. 02/588.9060, gsm 041/357.640 e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- s. Majda PANGERŠIČ, Partizanska 6, 4260 Bled; tel. 04/574.1075, e-mail: pmajda@volja.net
- Marija POPOLAS, tel. 07/814.0700, gsm 041/486.070
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Ivan TURK, Marijanišče, 9241 Veržej; tel. 02/ 588.9060, gsm 040/533-440
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/709.6880, gsm 040/352.102, e-mail: marko.kosnik@siol.net

NAGRADE ZA RAZŠIRJANJE SALEZIJANSKEGA VESTNIKA

● **za 1 izvod SV**
ena od petih knjižic B. Ferrera
(zgodbe za dušo)

● **za 3 izvode SV**
knjižica T. Bosca:
(črtice iz življenja sv. J. Boska)

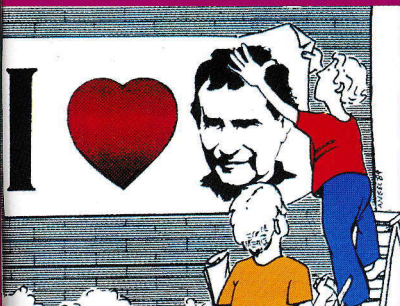
● **za 5 izvodov SV**
šmarnice 2001: Pustite vrabčkom
čivkati (sanje sv. J. Boska)

● **nad 8 izvodov SV**
knjiga T. Bosca: Za vas živim
(življenjepis sv. Janeza Boska)

**Nagrado prejme, kdor poskrbi za
nove naslove (ne novi naročniki)!**

POGOJI:

- Tisti, ki na uredništvo pošlje **1 ali več novih naslovov** – vsi novi naročniki naj dajo tudi svoj podpis, da se strinjajo z naročilom revije.
- Tisti, ki **na svoj naslov poveča število** naročenih izvodov in jih bo potem sam ob prejemu razdelil med svoje sosede, znance in prijatelje (doda naj tudi njihove naslove) – tako bo sam od številke do številke apostol dobrega tiska.

Oče učitelj prijatelj

Duhovnik tat

Ena izmed taktik, ki jih je don Bosko uporabljal, da bi pripeljal fante v oratorij, je bila ta, da je stopil v delavnico, kjer so fantje delali, in se postavil pred gospodarja: »Bi mi naredili uslugo?«

»Če morem, častiti.«

»Seveda morete. V nedeljo mi pošljite te fante v oratorij v Valdoko. Naučili se bodo nekaj verouka in postali dobri.«

»Res bi morali postati dobri. Ta ali oni je lenuh, predrzen.«

»Menda ne. Ne vidite, kako poštenega obraza so? Torej, velja: v nedeljo vas pričakujem. Skupaj se bomo igrali in se zabavali.«

Z drugačno vrsto fantov je bila taktika drugačna. Medtem ko je don Borel pazil na oratorij, je don Bosko krožil po trgih in ulicah predmestja. Gruče fantov so po pločnikih igrale za denar. Medtem ko so se obračale karte, so zbrani kovanci ležali na sredi na robcu (včasih do petnajst, dvajset lir).

Don Bosko je dobro premislil položaj. Potem je z naglo kretnjo pograbil robec z denarjem in pobegnil.

Fantje so presenečeni skočili na noge, tekli za njim in kričali: »Denar! Vrnite nam denar!«

Ti ubogi fantje so se videli že vse mogoče, samo duhovnika tatu ne. Don Bosko je še kar naprej tekkel proti oratoriju in vmes vpil: »Vrnili jih bom, če me ujame-te. Le tecite!«

Smuknil je skozi oratorijska vrata, potem v kapelo, fantje pa za njim. Tedaj je bil na prižnici don Borel, ki je pridigal natlačeno polni kapeli fantov. Pričel se je prizor. Don Bosko se je delal popotnega branjevca, vzdignil je robec, ki ga je imel v rokah in vpil: »Mandeljni! Mandeljni! Kdo kupi mandeljne?«

Pridigar se je delal, kot da je izgubil potrpljenje in se razjezil: »Poberi se, baraba! Nismo na trgu!«

»Ampak jaz moram prodati mandeljne, tu pa je toliko fantov. Se noben ne oglasi?«

Pogovor je bil v narečju, fantje so se režali, da so pokali od smeha, okradeni fantje pa so se ob tem prerekanju zmedli, da niso več vedeli, kje so. Medtem sta se sogovornika veselo dajala, obrnila pogovor na igre za denar, na kletev, na veselje živeti v prijateljstvu z Bogom. Končalo se je tako, da so se fantje, ki so pridrevli za don Boskom, začeli smejati in se zanimati za povedane reči. Na koncu je prišlo petje litanij.

Okradeni fantje so potem obdali don Boska in rekli: »No, nam vrnete denar?«

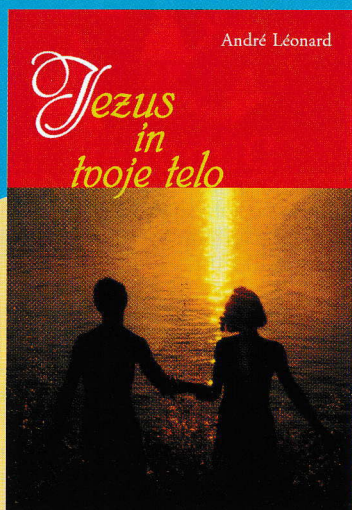
»Samo trenutek, po blagoslovu.«

Ko so prišli do dvorišča, jim je vrnil denar, dodal še malico in si dal obljubiti, da bodo prihajali »odslej igrat semkaj«. Veliko jih je ostalo.

T. Bosco, *Za vas živim, Ljubljana (Salve), 2001, str. 117s.*

**Ni dovolj vzeti križ v roke
in ga poljubiti, treba ga je
nositi ... vedi pa, trnje,
ki te zbada tu na zemlji, bo v
večnosti spremenjeno v rože.**

sv. Janez Bosko

André Léonard
JEZUS IN TVOJE TELO

Kako Jezus gleda na človeško telo in ljubezen?
Avtor razlaga Jezusovo pojmovanje v štirih korakih:

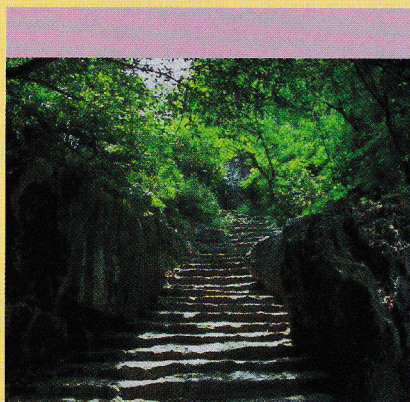
1. Naše telo je vredno spoštovanja,
zato govorimo o "veličastnem telesu".
2. Jezus se je z nami "zaročil",
zato daje smisel človeški ljubezni in spolnosti.
3. Spolnost je problem, a ga moramo reševati na način,
ki je vreden Božje in človeške narave.
4. Ni dovolj, da poznamo resnico,
ampak je treba v skladu z njo tudi živeti.
Zato govorimo o posvečevanju lastnega telesa.

Cena knjige 1.400 SIT

Günter R. Schmidt
RELIGIOZNA IN KRŠČANKA VZGOJA

V knjigi boste našli odgovore na osnovna vprašanja
religiozne in krščanske vzgoje.
Knjiga je pomemben pripomoček
za katehete in vzgojitelje,
dobrodošla pa je tudi vsem tistim,
ki želijo pridobiti poglobljeno
strokovno predagoškokatehetsko znanje.

Cena knjige 1.800 SIT

GÜNTER R. SCHMIDT
**Religiozna
in krščanska
vzgoja**

www.salve.si

info@salve.si

založba
trgovina
priprava za tisk
video

tel.: 01 427 73 10 • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana